

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی:
آرینتوولوس ده خریستیدیس

اداره خانی:
فله بهشیه بازاری صاعجیلر خاندہ ۱۶

Αβ' Ολίγα

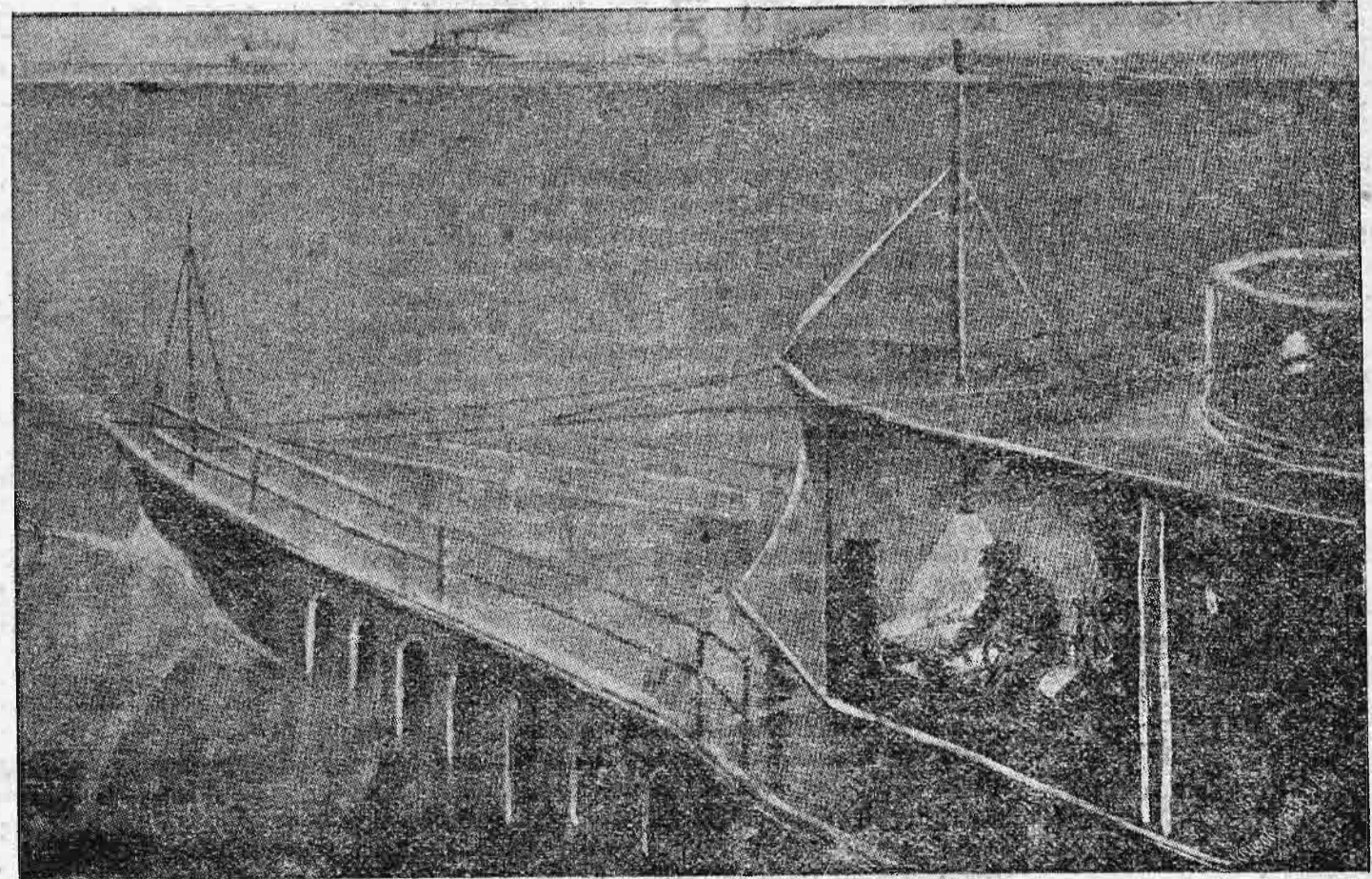
Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ, ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ
✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽
ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | 'Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ
'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 | 'Εξωτερικὸν φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἵποβρύχιον πλέον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΕΥΛΟΓΙΑ

Εἰς τὴν αὐριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν ὁ Ματθαῖος ἀναφέρει τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Χριστὸς ἐν τῷ ὄρει, θρέψας πεντακισχιλίους ἀνδρας μὲ πέντε μόνον ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς.

Ἄφοῦ ἐτελείωσε τὸ κήρυγμα, οἱ μαθηταὶ ἐζήτησαν νὰ ἀπολύσῃ ὁ Χριστὸς τὸ πλῆθος, διότι ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη καὶ ἐπέινα. Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς τοὺς ἠρώτησεν ἂν ἔχουν τι διὰ νὰ δώσουν οἱ μαθηταὶ πρὸς τὸν λαόν, ἐκεῖνοι δὲ ἀπήντησαν, ὅτι ἔχουν πέντε μόνον ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς, τοὺς ὁποίους καὶ ἔφερον εἰς τὸν Χριστόν. Οὗτος, ἄφοῦ ἠύλῳ γησε τὴν τροφὴν ταύτην, διέταξε νὰ τὴν διανεμῶσιν εἰς τοὺς ἀναμένοντας, τὸσον δὲ ἄφθονος κατέστη, ὥστε οἱ πεντακισχιλιοὶ οὗτοι ἄνδρες ἐχόρτασαν καὶ ἀπέμεινον κόφινοι ὄλοι ἐκ τῶν περισσευμάτων αὐτῆς.

— Τὸ θαῦμα τοῦτο δὲν ἐπαναλαμβάνεται βεβαίως, ἤθελε σκεφθῆ τις, ἀκούων ἐκτιθέμενα τὰ κατ' αὐτό.

Ἐν τούτοις ἡ μελαγχολικὴ αὐτῆ παρατήρησις δὲν εἶναι καθ' ἕλα ἀληθής.

Ἄν ἐξετάσωμεν καλλίτερον τὰ πράγματα, ἂν θελήσωμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ἐκδοχικὴν ἔννοιαν τοῦ θαύματος, θέλομεν ἴδει τὸ μέγεθος τῆς διδασκαλίας, ἣτις κρύπτεται ὑπ' αὐτό.

Ὁ Χριστὸς, προτοῦ μοιράσει τὴν τροφὴν ἐκείνην, τὴν ἠύλῳ γησεν. Ἐδῶ ἄς σταματήσῃ ὀλίγον ἡ διάνοια.

Ὡστε, διὰ νὰ καταστῇ ἄφθονος ἀπὸ ἀνεπαρκῶς καὶ πλουσία ἀπὸ λιτῆς ἢ τροφῆς ἐκείνη, ἢ δυσανάλογος, ἀπητείτο ἡ εὐλογία, ἢ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ σήμερον ἡ εὐλογία τῶν ἀρετῶν ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ καταστῇ ἐν εἰσόδῳ, ὅσον δῆποτε μικρὸν καὶ ἀνεπαρκές, πλούσιον καὶ ἄφθονον. Αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ εἶναι: ἡ λιτότης, ἡ ἐγκράτεια, ἡ οἰκονομία, ἡ περισυλλογὴ, ἡ περίσκεψις.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀρετῶν τούτων, μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν συνδρομὴν των, τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ ἐπαναλαμβάνεται, καὶ μία οἰκογένεια, ὅσον δῆποτε μεγάλη καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι, δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς μὲ ἐλάχιστα πράγματα ὡς εἰσόδῳ.

Τὸ ἐναντίον τούτου εἶναι καταφανέστερον.

Ἐπάρχουν πολλὰ οἰκογένεια, τῶν ὁποίων τὰ εἰσοδήματα οὔτε μικρὰ οὔτε περιορισμένα εἶναι. Καὶ ὁμῶς τὰς βλέπομεν αἰωνίως στενοχωρημένας, πάντοτε παλαιούσας πρὸς χρηματικὰς ἀνάγκας καὶ εἰρκῶς ἐν ἐλλείψει ἀνέσεως. Ἀποροῦμεν μὲ τὸ φαινόμενον καὶ ὁμῶς ἡ ἐξήγησις τοῦ εἶναι πρόδηλος. Οὐδέποτε ἐπεκαλέσθησαν τὴν εὐλογίαν, οὐδέποτε ἐπεζήτησαν τὴν βοήθειαν τῶν ἀρετῶν, ὡς προανέφερον, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκοδέσποινα πόρρω ἀπέχουσιν, ὅπως τὰς λάθωσιν ὑπ' ὄψιν. Ἐστερημένοι τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, καὶ τὸ πλουσιώτερον τῶν εἰσοδημάτων καθιστῶμεν γλίσχρον, ἐνῶ τῇ συναρωγῇ των καὶ τὸ πενιχρότερον καθίσταται πλούσιον, ἄφθονον, ἐπαρκές.

Ἰδοὺ ἡ δύναμις τῆς εὐλογίας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΠΡΑΓΜΑ

Ἐπάρχουν βεβαίως πολλὰ ἄγνωστα πράγματα. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἡλεκτισμοῦ, αἱ πηγαὶ τοῦ Νεῖλου, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως, ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου καὶ ἡ ἡλικία τῶν γυναικῶν, εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ἀγνώστων. Ἐν τούτοις περὶ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν πρόκειται. Αὐτὰ εἶναι ἄγνωστα, ἀλλ' εἶναι ἐπὶ τέλος γνωστὰ ὡς ἄγνωστα, ξεύρομεν, μ' ἄλλους λόγους, ὅτι δὲν τὰ ξεύρομεν ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἄλλα, τὰ ὁποῖα, ὅπως διόλου τὸ ἐναντίον, δὲν γνωρίζομεν, ὅτι τὰ ἀγνοοῦμεν, ἀλλ' οὐδὲ τὸ φανταζόμεθα. Καὶ ὁμῶς εἶναι τὸσον ἀπλῶς, τὸσον συνήθη! Τί ἀπλούστερον καὶ τί συνήθες ἀπὸ μίαν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου; Καὶ ὁμῶς ποῖος θὰ μᾶς εἰπῇ, ὅτι εἶναι καὶ πολὺ ἐξοικειωμένος μὲ τὴν θεάν τῆς;

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον καὶ εὐκατὰ χαρκτηριστικόν. Διαρχόμεθα τὸν αἰῶνα, καθ' ὃν ἡ περιέργεια ἀποτελεῖ τὸ κυριωδέστερον στοιχεῖον τῆς δράσεως.

Ὁ ἄνθρωπος, κατελιμμένος μέχρις ἀνηκούστου βαθμοῦ ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς περιέργειας, φροντίζει μὲ κάθε τρόπον νὰ ὑπερικήσῃ κινδύνους καὶ ἐμπόδια, νὰ γίγῃ, ἄλλοις λόγοις, ὑπεράνθρωπος, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τι, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τέλος, οὐδὲν θὰ τῷ προσφέρῃ ὕλικόν ἢ ἡθικόν ὄφελος. Ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ καὶ τὰ παραδοξότερα τῶν πραγμάτων, κατηγορεῖ ἑαυτόν, ὅτι ὕστερεῖ, ἂν τυχόν δὲν εἶδε κάποιον φιλόσοφον τῆς Νορβηγικῆς ἀκτῆς, φθάνει δὲ πολλάκις νὰ χωθῇ εἰς τὸν κρατήρα τῆς Αἰτίας, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀπλήρην περιέργειαν καὶ διὰ νὰ κορέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀπολαύσεως, ἢ ὁποῖα ζωηροτάτη ἐμφωλεύει εἰς τὴν ψυχὴν του.

Τί ἄλλο βεβαίως ἦτο καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Βορείου Πόλου διὰ τὸν ἄνθρωπον; Καὶ ὁμῶς πόσαι ἀποστολαὶ δὲν συνετέλεσαν ἐπὶ τῶν ἀτήκτων παγώνων του!

Εἶναι οὐκ ἤττον παρατηρημένον, ὅτι ἡ περιέργεια αὐτὴ ὀγκοῦται τὸσον περισσότερον, ὅσον διὰ τὴν ἐκτέλεσίν τῆς ὑπάρχουν πρὸς ὑπερπήδησιν πολλὰ ἐμπόδια. Αἱ ἄλπει, ἂν ἦσαν βουνὸ πολὺ προσίτον εἰς τὸν καθένα, δὲν θὰ συνεκέντρονον τὸσους θαυμαστάς καὶ δὲν θὰ ἦσαν ὁ στόχος τῶν μεγάλων ἀνθρωπίνων ρουμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου σπεύδουν μὲ κατεύθυνσιν τὰς χιονοσκεπεῖς των κορυφάς. Ἐπίσης οὐδεὶς θὰ ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἀπέλαυσε τὸν Βάγνερ, ἂν δὲν ἀπητείτο πρὸς τοῦτο νὰ ταξιδεύσῃ, εἰς ὠρισμένην ἐποχὴν, μέχρι τοῦ μουσικοῦ ἀδούτου τοῦ Μπαῦ. Ἐὰν τὸ Μπαῦρζι: αὐτὸ ἦτο εἰς τὰ Μνηματάρια τῆς πόλεως μας, ὀλίγοι, ἴσως, θὰ κατεδέχοντο νὰ ἐμβουν μέσα, διὰ νὰ ἀκούσων τὸ Λοίγκριν ἢ τὸ Λυκόφως τῶν θεῶν.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸν ἡλιον καὶ μὲ τὴν ἀνατολὴν του. Τὸ θέαμα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὰ μέρη μας, καθ' ὅλας μὲν τὰς ἐποχάς, ἰδιαιτέρως ὁμῶς τώρα, κατὰ τὰς ἐμπνοὰς τοῦ θεοῦ, ἐνέχει μίαν ἀπάνταστον μεγαλοπρέπειαν, κατὰ ἀπεριγράπτως συναρπαστικόν, ἐν ὑπερόχως γλυκὺ καὶ ὄραλον θέλητρον. Ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ μίαν ἡμιφθαρμένην ἐλαιογραφίαν τῆς ἀναγεννήσεως, πρὸ τῆς ὁποίας συμβατικῶς περνοῦν οἱ λεγεῶνες τῶν θαυμασίων, καὶ πολὺ περισσότερον ἀκόμη ἀπὸ ἐν ὄραλον μουσικόν κομμάτι, διότι αὐτὰ εἶναι μίμησις καὶ μίμησις ὠχρά, ἐνῶ ἐκείνη εἶναι ἡ ὑπέροχος πραγματικότης, ἡ αἰωνίως ἐναλλάσσουσα καὶ διαρκῶς νέας περιβαλλομένη γοητείας.

Ἐχει ὁμῶς καθ' ἑαυτῆς τὸ μειονέκτημα, ὅτι εἶναι πάντοτε προσιτὴ εἰς ἡμᾶς ἄρκει νὰ θελήσωμεν μόνον, εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν μας, ἄρκει ν' ἀρκεσθῶμεν ν' ἀνταλλάξωμεν τὸ σερῶμά μας πρὸς τὴν ἀγρηγορίαν καὶ ν' ἀγοράσωμεν τὸ

θέαμα αὐτὸ μὲ τὴν μόνην θυσίαν τοῦ πραινοῦ μας ὕπνου.

Εἶναι εὐθηνὰ τὰ ἀνταλλάγματα αὐτὰ καὶ δι' αὐτὸ οὐδέποτε ἐσκέφθημεν νὰ τὰ παρασχωμεν.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ κάθε τρόπον προσεπάθησε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν φυσικὴν του, τὴν ὁμαλὴν κατάστασιν καὶ ζωὴν. Τὴν νύκτα, τὴν ὁποῖαν ἡ φύσις ὑπέδειξεν ὡς τὴν καταλληλοτέραν ὥραν τοῦ ὕπνου διὰ τὰ πλεῖστα εἶδη τῶν ζώων, αὐτὸς τὴν κατήγησεν ὀλοσχερῶς. Περιφρονεῖ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, διότι αὐτὸς ἐπενόησε νὰ τὸ ἀντικαθιστῇ μὲ τὰ ἡλεκτρικά, καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀνατρέψῃ κάθε νόμον καὶ κάθε τάξιν, τὴν νύκτα ζῆ περισσότερον, ἐργάζεται, γλεντᾷ καὶ πολὺ ὀλίγον κοιμάται. Διὰ τὸν ὕπνον τοῦ ὑπάρχουν αἱ πραιναὶ ὥραι: τὰ πυκνὰ παραπετάσματα τοῦ δωματίου του ἐκτελοῦν κάλλιστα τὴν ἐντολὴν του: παρακωλύουν τὸν ἡλιον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξυπνήσῃ μὲ τὸ φῶς του τὸν μέγαν γωθρόν.

Ἀφίνω κατὰ μέρος τὸ τί χάνει φυσιολογικῶς καὶ πόσον βλάπτει ὁ ἄνθρωπος τὴν ὑγίαν του μὲ τὰς ἀναρτιμῆτους αὐτὰς παρεβάσεις τῶν ἀθηρῶν φυσιολογικῶν νόμων. Ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Στατιστικὴ τὸ βροντεφωνοῦν. Σήμερον ἀρκοῦμαι νὰ σημειώσω τὸ τί χάνει, ἀποστερῶν ἑαυτὸν μᾶς ἀπολαύσεως τὸσον ὑπερόχου καὶ τὸσον πρσιτιῆς.

Μία ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εἶναι ἐν καλλιτέχνημα, τὸ ὁποῖον εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἀνεφικτον, ὅσον δημιουργός του δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος μὲ περιωρισμένους χρωμάτων συνδυασμοὺς καὶ μὲ τρέμοντα τὸν χροστέρα εἰς τὴν κείρα. Παρέχει οὐ μόνον εἰς τὰ ὄμματα τὴν γλυκυτέραν ἱκανοποίησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μίαν γενικὴν ἀναγέννησιν, τῆς διδίδει ἐν μυρωμένον λουτρόν, ἐξ αὐ ἐξέρχεται περισσότερον ὠραία, περισσότερον εὐγενής, ἔδιδι φιλονεικίως περισσότερον αἰθερία.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ μυστηρίου, καθ' ἣν ἡ νύξ βαθμηδὸν ὑποχωρεῖ καὶ ἡ ἡμέρα βάδην προβάλλει, κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τὰς ἀφαντάστους, καθ' ἃς τὸ ἡμίφως διαχέει τὴν μελιχρὸν του γοητείας καὶ ἡ ἠὼς γλυκεία χαιρετᾷ τὸν ὀρίζοντα, ὁ ἄνθρωπος, ψυχρὸς περιφρονητῆς τοιοῦτου μεγαλείου, ἢ κοιμάται ἢ ἀγρυπνῶν περὶ τὴν πρασίην τράπεζαν ἢ τὴν κλινὴν τῶν ὀργίων, διατελεῖ ἀσυγκίνητος, ψυχρὸς, ἀπαθής, ἀναίσθητος.

Παρὰ τὴν περιφρόνησιν ὁμῶς αὐτῆν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἡλιος ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του καὶ ἀπεργάζεται τὰ καθημερινὰ του ἀριστουργήματα. Τὸν φθάνουν ὡς θαυμασταὶ οἱ ἐωθινοὶ βάρταχοι καὶ αἱ ἀηδόνες.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι περιττός διὰ τὴν δημιουργίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν προσφέρει, παρὰ μίαν μεγάλην κηλίδα: τὴν κηλίδα τῶν ἐλαττωμάτων του.

Ε. Κ. Μ.

ΓΕΛΩΣ ΚΑΙ ΓΕΛΑΣΜΑ

C'est par les formes de vingt ans que rit la matière éternelle.

Στὰ εἰκοσὶ μας μόνον χρόνια,
τὰ τρελλά,
προβάλλ' ἡ φύσις ἡ αἰώνια
καὶ γελᾷ.

Γελοῦμεν κ' ὕστερα κ' ἐσθ' ὅτε
ὡς τὸ τέλος.
Μὰ γέλασμα εἶν' ἐκεῖνο τότε
κι' ὄχι γέλωσ.

ΧΑΛΚΗΝΟΣ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

Ήτο, και ο ίδιος των, γάμος καθαρού συμφέροντος, όπως, άλλως τε, οι περισσότεροι γάμοι των ημερών μας.

Εγγωστίθησαν τον περασμένον χειμώνα εις ένα αριστοκρατικόν χορόν. Ήκεινος, τεσσαρακοντοετής περίπου, πτηματίας και σπουδαίος μέτοχος διαφόρων μεγάλων εταιρειών και επιχειρήσεων, ήκεινη, κατά δέκα έτη μικροτέρα του, με την ογκώδη της προίκα και την πλουτοκρατικήν καταγωγήν.

Τα πάντα υπερεμάχησαν εύθως εξ αρχής υπέρ της ένωσης των: η ηλικία, η ταυτότης της καταγωγής, της άντατροφής, της περιουσίας.

Όσον άφορῶ τον έρωτα, άδιαφόρησαν και οι δύο: ήκεινος μεν ως άνθρωπος σοβαρός, βλέπων τα πράγματα από περιωπής και κριτών αυτά από εύσιαστικήν άπόψεως; ήκεινη δέ, επίσης, ως κόρη πικρική, η όποία, επί δάδασκα τώρα έτη, άφ' ότου άπεφοίτησεν άκ του είκατροφείου, εύρεν όλον τον άπαιτούμενον καιρόν να σχηματίση την πεποίθησιν, ότι ήκεινοι, οι όποιοι έρωτεύονται τας γυναίκας περισσότερον, είναι άκριβώς ήκεινοι, οι όποιοι δέν έχουν να παρηυσιάσουν κανέν ουσιώδες ιδίωμα ως γαμβροί.

Έν τούτοις οι όλίγοι μήνες του άρραβώνος των άνέπτυξαν μεταξύ των κάποιον είσθημα οικειότητος και καλής γνωριμίας. Ο κ. Ιωάννης Δορμενβίλ, από μικρόν παιδί συνειθισμένος εις την αριστοκρατικήν συμπεριφοράν και τα λεπτά αισθήματα, έφέρετο πάντοτε προς την μνηστήν του με τον ιδιόζοντα ήκεινον τρόπον των «προσεκτικών» άνδρών, δια τους όποιους εις όλα τα πράγματα ύπάρχει έν φρόνιμον όριον, και οι όποιοι δια τούτο άκριβώς άρέσσουν περισσότερον εις τας γυναίκας. Η δεσποινίς Καρλότα Δεϊσέλ, μία πολύ χαριτωμένη μαστανή, ειχεν όλα τα άπαιτούμενα προσόντα, δια να ελπει προσφιλης και αξιολάτρευτος.

Άλλ' όπως όλα τα δια της βίας και εξ ανάγκης κατά τας «επαιγούσας» ήμέρας του άρραβώνος, άναπτυσσόμενα αισθήματα, τοιοιτοτρόπως και τα ίδια των έξηφανίσθησαν σιγά-σιγά με τας πρώτας του γάμου εβδομάδας. Και όταν, μετά ενάμισυ μηνά, έπέστρεψαν από το μικρόν γαμήλιον ταξίδιον, εισηλθον εις το επί των Ήλυσιών Πεδίων μέγαρόν των, καλώς μεν συνησμένοι και σύμφωνοι όσον άφορῶ τον καθημερινόν βίον, αλλά και τελείως μεταξύ των άδιάφοροι και ψυχροί.

✱

Την ήμέραν ήκεινην ο κ. Δορμενβίλ ειχε γευματίσει εις την Λέσχην και έπέστρεψεν ένωρίτερον του συνήθους, κατά τας εξ. Χωρίς να ελπει άδιάθετος, ήσθάνετο μίαν άκατανόητον δυσθυμίαν, μίαν μυστηριώδη άπογοήτευσιν, κάτι τι, το όποιον του έστενοχώρει σφοδρώς την ψυχήν, δια κάποιαν άγνωστον και άνεξήγητον αίτίαν. Έν τούτοις και η συναναστροφή έν τη Λέσχη ήτο, όπως πάντοτε, η ίδια, και δέν ήτο η πρώτη φορά, κατά την όποιαν έχανεν εις τα χαρτιά. Έκ περισσοῦ, η ήμέρα ήκεινη ήτο βροχερά και όμυκλώδης, η δε προσέγγις του φθινοπώρου κάμνει πάντοτε τον άνθρωπον δύστροπον και νευρικόν.

Από καιρού εις καιρόν, άπαξ τουλάχιστον της εβδομάδος, ο κ. Δορμενβίλ έγευματίεζεν εις την Λέσχην, δια να άποδείξη εις την γυναίκα του, ότι εις τον άνδρα ο συζυγικός βίος δέν επιβάλλει την ήγκατάλειψιν πάσης άνεξαρτησίας. Άλλά και η κ. Δορμενβίλ ουδέποτε άντέστη εις την «μικράν ταύτην ιδιοτροπίαν» του συζύγου της, την όποιαν εύρισκε πολύ φυσικήν και έβλαβή, δια την γαλήνην του οικογενειακού βίου. Και όχι μόνον δέν αντίστατο εις αυτήν, άλλ' ειχε και την συνήθειαν να μη εξέρχεται ποσώς κατά τας ήμέρας ήκεινας της άπουσίας του συζύγου της, αλλά να μένη εις το σπίτι εως το βράδυ. Τον συνάδευς μάλιστα, εξαιρετικώς, μέχρι του αντιθαλάμου και ήκει έτεινε προς αυτόν το μέτωπόν της, όπου ήκεινες άπέθετε, μετά σοβαρότητος πολλής και αξιοπρεπείας, το είθισμένον άποχαιρετιστήριον φίλημα.

— Καλό βράδυ, Καρλότα!

— Καλήν διασκέδασιν, φίλε μου!

Και ο κ. Δορμενβίλ, άφου έπερνούσεν όλόκληρον την ήμέραν εις την Λέσχην, έπέστρεψε το έσπέρας, πάντοτε όλίγον πρό της ώρας του δείπνου, και έφερεν έκάστοτε προς την σύζυγόν του, κάτι τι, ως «πρόσχημον» της άπουσίας του: μίαν

άνθοδέσμην η κατίον ζαχαρωτών η νέον τι μυθιστόρημα της τελευταίας εκδόσεως. Ήκεινη τον υπεδέχετο μετά χαράς, του έδιδε και πάλιν προς άσπάσμον το μέτωπόν της και εως ότου ο ύψηρότης τους καλέση εις την τράπεζαν, ήρώτα αυτόν πώς ήπέραςε την ήμέραν.

✱

Άλλ' ήκεινο το βράδυ ο κ. Δορμενβίλ έπέστρεψεν, ως είπομεν, όλίγον μελαγχολικός και άθυμος. Χωμένος μέσα εις το βάθος του κουπέ του, άπέφευγε να βλέπη έξω, δια να μη ελπει ύποχρεωμένος να χαιρετῶ τους γνωστούς του.

Όταν έφθασεν εις το μέγαρον, μετέβη κατ' εύθειαν εις το μικρόν σαλονάκι του πρώτου πατώματος, το όποιον ειχεν έξοδον εις την σέρραν, και όπου τον έπερίμενε συνήθως η σύζυγός του. Και έπειδή δέν εύρεν αυτήν ήκει, άνέβηκεν εις το δωμάτιόν της. Άλλ' ουτ' ήκει δέν ήτο.

Τότε εκάλεσε την θλαμηπόλον και ήρώτησεν:

— Η κυρία δέν είν' εδώ;

— Όχι, ήλθαν δύο φίλοι της και την έπήραν' άφήκε δέ παραγγαλίαν δια τον κύριον, να μη την περιμένη πρό του δείπνου.

Ο κ. Δορμενβίλ μετά δυσκολίας κατέστειλε κίνημά δυσαρσεκείας. Δέν ήτο συνειθισμένος να μη εύρίσκη την σύζυγόν του εις το σπίτι, όσάκις έλειπεν από το πρωί. Πώς η Καρλότα παρέβη την συνήθειαν της ταύτην;

— Όπωςδήποτε, ειπε κατ' έαυτόν ο κ. Δορμενβίλ, πολύ άσχημα εξέλεξε την ήμέραν δια να λείψη!

Και τώρα η Καρλότα, την στιγμήν ταύτην, θα εκάθητο κάπου, εις φιλικόν σαλόνι, φλυαρούσα και χάνουσα τον καιρόν της εις πράγματά άνόητα και μωρά...

Ηνοιξε την ιματιοθήκην της συζύγου του και ειδεν, ότι έλειπε το νέον της φουστάνι. Τί ζήτημά ειχε γίνει, επί δεκαπέντε συνεχεις ήμέρας, με το φουστάνι αυτό! τί τρεχάματα εις της ραπτρίας! τί συμβούλια πολύωρα μαζί της!... Και τώρα, το έβαλε κ' έφυγε, διότι ήτο άνάγκη, φαίνεται, να το δείξη άμέσως...

— Α! τα κουρέλια, ήσκέφθη ο κ. Δορμενβίλ μετ' άποστροφής. Ίδου ο σκοπός της ύπάρξεως δια τας γυναίκας.

Εσηλθεν άμέσως και κατέβη εις το γραφείον του, όπου έδοκίμασε να διαβάση κάτι. Άλλ' έστάθη άδύνατον. Όλα τα βιβλία του έφαινοντο την στιγμήν ήκεινην άνοστα, γραμμένα εις την πλέον άχαριστον γλώσσαν, παρουσιάζοντα πρόσωπα ψευδή, άφύσικα, γελοία.

Εκλεισε λοιπόν τους όφθαλμούς και ήρχισε να σκέπτεται: Διατί σήμεραν το κενόν της μονώσεως τον έστενοχώρει τόσο πολύ; διατί ήσθάνετο περισσότερον την άνάγκην της οικογενειακής συντροφιάς;

Η ώρα ήτο επτάμισυ, όταν ήκούσθη ο κρότος άμάξης έν τῷ προαυλίῳ του μεγάρου και ο κτύπος του ήλεκτρικού κάδωνος. Μετ' όλίγον ήκούσθησαν και τα βήματα της Καρλότας βιαστικά εις την σκάλαν.

— Έδώ είσαι, φίλε μου; ειπεν εισερχομένη εις το άναγνωστήριον του συζύγου της. Έτρομάξα μήπως είσαι άδιάθετος.

— Όχι. Άλλ' ήλθα ένωρίτερον του συνήθους, χωρίς να ξεύρω, ότι δέν θα σ' εύρισκα εδώ.

— Κρίμα! Άλλ' ήλθον, ξεύρεις, και μ' έπροσκάλεσαν εις της Αιμέ. Έβάπτεσαν την μπριμπέκαν των. Τί ώραίον παιδί, φίλε μου!... Και τί εύχαριστημένη που ήτο η Αιμέ!... Έδάκρυζεν από την χαράν της! Και να λέγη κανείς, ότι είναι το τρίτον της παιδί!...

Ο κ. Δορμενβίλ διέκρινε την σκιάν δύο δακρύων εις τα μάτια της συζύγου του. Άλλ' αυτή ήλλαξεν άμέσως θέμα:

— Πώς ήπέραςες σήμεραν; Δέν μ' άφισες καιρόν να σ' έρωτήσω. Διατί έπέστρεψες ένωρίς;

Ήτοιμάζετο να καθήση πλησίον του, όταν έλεγε ταύτα. Το ώραίόν της άνάστημα ειχεν άγαλαματώδη στάσιν μέσα εις το μεγαλοπρεπές ήκεινο φουστάνι, το όποιον της ήρμοξε θαυμάσια.

Ο κ. Δορμενβίλ έλαβε τας χείρας της και την έσυρε προς έαυτόν.

— Δέν θα ξαναπάγω πλέον εις την Λέσχην, ειπεν. Η οικογενειακή συναναστροφή μ' άρέσει περισσότερον. Θέλω να γίνωμεν και ήμεις εύτυχεis, όπως η Αιμέ...

(Paul Junla)

ΑΙΚΑΤΕΡ. Ι. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗ

ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ-ΤΟΥΒΛΑ

Ο θαυμαστής του Πεσταλότζη και του Σπένσερ ήρχισε με μελαγχολικόν τόνον φωνής τα παραπονά του δια την αντίληψιν των κοινοτικῶν εκπαιδευτικῶν μας πραγμάτων.

Μου ώμίλησε περι της στραβής αντίληψεως, που έχουμε δια την διδασκαλίαν της γλώσσης μας, ότι δέν έχουμε τα κατάλληλα άναγνωστικά βιβλία δια την άστικήν σχολήν, ότι η γεωγραφία διδάσκεται άμεθόδως, ότι δέν δίδουμε καμμίαν σημασίαν δια την καλλιγραφίαν, την γυμναστικήν και την μουσικήν, και δι' ένα σωρό άλλα πράγματα σχολικής φύσεως, που, με την αλήθειαν, έθαύμασα την στραβομάρα όλων μας και την διορατικότητα του θαυμαστού του Πεσταλότζη και του Σπένσερ.

— Εκλεισαν και φέτος, μου λέγει, τα σχολεία με το ίδιο σχολαστικό πρόγραμμα, δια να ανοίξουν μεθαύριον πάλιν με τα ίδια. Και νομίζεις, ότι δέν άναγνωρίζεται από όλους, ότι το ποσόν της άπορίας μας και του δοκισοφισμοῦ μας όφείλεται εις το έλσεινόν πρόγραμμα; Άπ' εναντίας, όλοι όμολογούν, ότι η πληθώρα των διηγήρων και των τόσων χασομέρηδων, η στασιμότης μας σχετικώς προς την όδόν των άλλων λαῶν, η μη προαγωγή των τεχνῶν παρ' ήμιν και η γενική, τέλος, άποτυχία μας βαρύνει ήκεινους, που κατήρτησαν τα προγράμματα της μέσης και κατωτάτης εκπαιδευσεως μας, και όλους ήκεινους τους άλλους, που δεχόμεθα να δίδωμεν εις τα παιδιά μας κατεύθυνσιν προς την άσοφίαν και την άνεπιτηδειότητα, διότι τοιαύτην κατεύθυνσιν δίδει το πρόγραμμα.

— Μά, φίλε μου, προσέθεσα, οι συντάξαντες τα προγράμματα, και οι περισσότεροι από αυτούς, που διευθύνουν τα εκπαιδευτικά μας, έσπούδασαν εις Γερμανίαν, έμελέτησαν, έκοπίασαν, έμαθαν ένα σωρό πράγματα...

— Δέν με ενδιαφέρει τί έκαναν και δέν έκαναν, επανέλαβε με ενδιαφέρει το αποτέλεσμα, που βλέπω, ότι μας λείπει ο γεωπόνος, ο μορφωμένος τεχνίτης, ο βιομήχανος, ο κάθε παραγωγεύς, τέλος, που να μπορη να δημιουργη ήτι τι εις τον κύκλον της εργασίας του και, επειδή παραδεχόμεθα, ότι το σχολείον πρέπει να μας εφοδιάζη με ώφέλειαν τινα δια τον κατόπιν πρακτικόν βίον, αλλά την ώφέλειαν αυτήν δέν την αποκτώμεν, δια τούτο καταφερόμαί εναντίον των προγραμμάτων και όλων μας, που, ενῶ βλέπομε τα στραβά, τα συζητούμε μόνον, χωρίς να έχουμε την δύναμιν να τα δώσουμε μια γερή κλωτσιά για να τα άναποδογυρίσουμε και εις την θέσιν των να βάλομε τα ίσια.

✱

Ειχε δίκαιον δι' όσα μου ειπεν, είναι δε πασίγνωστον, ότι όλοι φορτώνωμεν την εύθύνην εις το πρόγραμμα. Η λαϊκή αντίληψις περι της κακής εκπαιδευσεως είναι μάλλον ζωηρά. Θα σῶς διηγηθῶ μάλιστα μίαν φάρασ, την όποιαν έσκάρωσεν έν Αθήναις μίαν φοράν πρό έτών η λαϊκή αυτή αντίληψις, κατά τας άπόκρεω, φάρασ λίαν χαρακτηριστικήν του εκπαιδευτικού καθεστῶτος.

Εις ένα μακρῷ κάρρο έστήθη υπερύψηλον χαρτονένιο καμάκι, το όποιον εις την βάση ειχε δύο ανοίγματα άντικρύζοντα. Από το έν έρριπτεν ένας μέσα κουτσουρα και από το αντίθετον έβγαζε ένας άλλος τουβλα, μία έπιγραφη με μεγάλα-μεγάλα γράμματα «Πανεπιστήμιον», και πλέον ου.

Και όταν ήρωτήθη ο εκτελεστής τί έσήμαινε τούτο; απήντησε γελώντας:

— Ρε σεις, κουκουδάγεις μόνον βγάξει το φλογερῶ καμήνι; Τα τουβλα, ρε, που βλέπετε γύρω σας, από που βγαίνουν; αϊ;

ΣΑΚ.

TOTE MONON

Σαν μάθης πως εφύτρωσε χορτάρι στοῦ ταπεινοῦ μου τάφου την γωνιά, και πως δέν καιει πια θαμπῶ λυχνάρι ἀπ' της λιῆς μου κάτω τὰ κλωνιά,

✱

Μη λυπηθῆς πως μ' έχεις ξεχάσει χωρίς κερὶ και ρόδα νεκρικά, μόνο λυπηθῶς με πως έχω χάσει τὰ λόγια, τὰ φιλιὰ σου τὰ γλυκά.

Γ. ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

ΒΑΘΥΤΕΡΟΝ

Δέν είμαι λογογράφος, ούδέ ετόλμησα ποτε μέ-
χρι σήμερον νά προβάλω εις τό δημόσιον ώς
τοιούτους, έν τούτοις δέν δύναμαι νά μή παραθέσω
τάς άκολούθους σκέψεις μου εις έλεγχον και
άναίρεσιν ύπερβολών τινων, όσον άφορῃ τήν εϋ-
θύνην του άνδρός έν τῃ νοσηρῇ φιλαρεσκείᾳ τῆς
γυναίκος, θέμα, τό όποϊον πραγματεύεται έν τῷ
ὕπο τόν τίτλον: «Τό κέντρον τῆς βαρύτητος» άρ-
θρον του εις τό άγαπητόν «Απ’ Όλα» τῆς 7 Ιου-
λίου ο άξιότιμος κ. Θ. Κ. Μ.

‘Ας μοι άπιτρέψη ο έν λόγῳ κύριος, όπως δια-
φωνήσω και διαμαρτυρηθῶ μάλιστα δια τήν προσ-
πάθειαν, ἣν άναπτύσσει, ίνα μᾶς άποδείξη, ότι δια
τήν φιλαρέσκειαν, έπίδειξιν και άνήθικον προκλη-
τικότητα τῆς γυναίκος, ύπεύθυνος είναι μόνον
ο άνθρ. «Δημιουργοί — άναφωνεϊ — τῆς οικηρότη-
τος αὐτῆς, είμεθα ἡμεῖς οί άνδρες». Διατί, σᾶς
παρακαλῶ, και πόθεν εἶναι τό συμπέρασμα τούτο;
Διότι, λέγει, ἣ μέν γυνή είναι φυσικόν νά έπιθυμῇ
ν’ άρῃσῃ εις τόν άνδρα, έπιδιώκουσα οὕτω τήν
κατάκτησίν του, έπειδή δέ ο άνθρ από κομψᾶς
κνήμας και εῖρατα σφυρά σαγηνεύεται, δια τούτο
ἣ γυνή έπεδόθη ίδιαζόντως εις τήν περιποίησιν
αὐτῶν’ άρα τό κακόν βαρύνει άποκλειστικῶς τόν
δρόφυλον μου.

‘Εν πρώτοις, όφελω νά παρατηρήσω άμέσως,
ότι ο άξιότιμος κ. Θ. Κ. Μ. παρεσύρθη έν τῇ ώς
άνω εκτιμήσει του από τᾶς εἰσθεσεις, και νομίζω,
ότι άδικεῖ έαυτόν, εάν λαμβάνη τούς τύπους του
από περιβάλλον, τό όποϊον δέν άμφιβάλω, ότι
πάν άλλο ἣ οικειον τῷ είναι, καθότι φρονῶ άδι-
στακτως, ότι ο τύπος οὗτος του άνδρός δέν είναι
άλλος τις, παρά ο έκφυλισμένος και ο άνήθικος,
όστις μόνον από τήν προκλητικῆν κομψότητα
μᾶς κνήμας! δελεάζεται, και, πιστεύσατέ με, ότι
ο τύπος οὗτος οὐδέποτε άποβλέπει εις τήν γυ-
ναίκα ως τήν μέλλουσαν σύζυγον του, διότι τό
αἶσθημα, τό όποϊον τόν συγκαίει έπί τῷ θεάματι
μᾶς κομψῆς κνήμας, είναι μόνον αἶσθημα σκοτιου
πάθους προσωρινῆς κατακτήσεως τῆς γυναικός
και τίποτε περισσότερον. Περί του τύπου τούτου
βεβαίως οὐδέ λόγος δύναται νά γίνῃ.

Δέν θέλω βεβαίως με τούτο νά ύποστηρίξω τό
άνοπόστατον τῆς νοσηρᾶς καταστάσεως έν τῇ φύ-
σει τῶν άμοιβαίων αἰσθημάτων τῶν δύο φύλων
πρός άλληλα. Πολλοῦ γε και δεῖ. ‘Οτι οί ως άνω

τύποι πλεονάζουν, δυστυχῶς, έν τῇ κοινωνίᾳ μας
και όχι μόνον τούτο, αλλά και ότι κατά γενικόν
κανόνα — δέν όμιλῶ περί εἰσθεσεων — πᾶς άνθρ
έπηρεάζεται κατά τό μάλλον και ἥττον από τήν
προκλητικότητα τῆς σωματικῆς καλλονῆς τῆς γυ-
ναικός, οὐδέεις τίμιος και εὐλογικῆς άνθρ δύνα-
ται νά τό άρνηθῇ, αλλά τό αίτια τῆς τσιαυτής
καταστάσεως, τό διατί εις άνθρ νά συγκινήται
περισσότερον από μίαν χυτήν κνήμην, παρά από
έν σύνολον άρμονικόν πλαστικῆς ωραιότητος ἣ από
άλλα ἥθικα προσόντα, πρέπει ν’ άναζητηθῶσι πολύ
βαθύτερον και μετᾶ μεγαλειέτας άμεροληψίας
πρός άμφοτέρω τά φύλα, τοσοῦτω μάλλον, καθό-
σαν δέν θεραπεύονται τσιαυτα. κοινωνικαι και
ἥθικαι πληγαι, παρά μόνον, όταν έπιζητῶνται νη-
φαλίως και βασανισμένως τό αληθῆ αὐτῶν αίτια
και καθορίζονται άκριβοδικαίως και μετᾶ μεγάλης
αὐστηρότητος αἱ εϋθύναι.

Κατ’ έμέ, τό αίτια τῆς οικηρότητος ταύτης είναι
άπολύτως ἥθικῆς φύσεως, ύπεύθυνοι δέ τώσαν ο
άνθρ, όσον και ἣ γυνή. ‘Ο Τολστόϊ έν τῇ «Ανα-
στάσει» του άποδείξει, άν δέν άπατώμαι, τήν εϋθύ-
νην μόνον εις τήν γυναίκα.

‘Εάν είναι φυσικόν δια τήν γυναίκα νά έπιδιώκῃ
τήν κατάκτησιν του άνδρός δια τῆς φιλαρεσκείας,
είναι εἰς ἴσου φυσικόν και δια τόν άνδρα, άκολου-
θοῦντα τᾶς ζωικᾶς όρμάς τῆς φύσεός του, νά έπη-
ρεάζεται από πᾶν ο,τι κάμνει έκκλησιν εις τᾶς
όρμάς ταύτας. ‘Ο σαρκικός νόμος, περί οῦ τοσοῦ-
τον θαυμασίως και έπαγωγῶς όμιλεῖ ο άπόστολος
Παῦλος έν τῇ προς Ρωμαίους έπιστολῇ του (καρ.
Ζ’), ύπήρξε πάντοτε βίαιος και έπιτακτικός, αλλά
κατά πόσον είναι φρόνιμος και λυσιτελες τώσαν
εις τόν άνδρα, όσον και εις τήν γυναίκα, ν’ άκό-
λουθῇ τυφλῶς τᾶς μελέςεις του νόμου τούτου,
ούτο είναι ζήτημα πολύ σπουδαίον και σοβαρόν,
χορῆζον μελέτης έπισταμένης παρ’ άμφοτέρων τῶν
φύλων.

Τό ζωικόν ένστικτον μᾶς προτρέπει πάντοτε εις
άκρατεῖς άπολαύσεις, έναπόκειται όμως εις τούς
μαγάλους κυβερνήτας μας: τό Πνεῦμα και τήν
Θέλησιν, νά χαλιναγωγῆσιν και περιορίσωσι τᾶς
άκρατεῖτας αὐτῶν εκδηλώσεις εις τό μέτρον του
έπιθυμητοῦ και λυσιτελεοῦ. ‘Η όρεξις μας π. χ. μᾶς
έξωθει εις τήν πολυφαγίαν μέχρι κόρου, και τί
φυσικώτερον τούτου; έν τούτοις, δια λόγους τοσοῦ-
τον λεπτούς, ως τούς τῆς υγιεινῆς, άρνούμεθα νά
ικανοποιησωμεν τήν κλίσιν ταύτην, τῆς όποιας,
επαναλαμβάνω, φυσικώτερον δέν δύναται νά
ύπάρξῃ. ‘Εάν λοιπόν τήν αντιδραστικῆν ταύτην
δύναμιν τῆς χαλιναγωγῆσεως και περιποίησεως
τῶν ζωικῶν ἡμῶν όρμῶν κρίνωμεν ως άπαραίτη-

τον άνείρροπον έν τῇ έπιτεύξει άρμονικῆς ίσορρο-
πίας τῶν ζωικῶν και ἥθικῶν ἡμῶν έπιδόσεων,
θεωροῦντες αὐτήν μεγάλην τινά άρετήν, δέν νομί-
ζετα, άξιότιμος κ. Θ. Κ. Μ., ότι δικαιούμεθα νά
άπαιτήσωμεν τήν άπόκτησιν αὐτῆς μετᾶ τῆς αὐτῆς
αὐστηρότητος από τήν γυναίκα, μεθ’ όσης και από
τόν άνδρα; ‘Αλλως, θά όμολογήσητα, μεγάλως θά
ἠδικῶμεν τό έτερον ἡμισῶ μας, άρνούμενοι εις
αὐτό τήν ικανότητα τῆς καλλιργείας και άναπτύ-
ξεως τῆς άρετῆς ταύτης. Φαντασθῶμεν προς στιγ-
μήν όποια ἠθέλεν εἶσθε ἣ όψις τῆς κοινωνίας
μας, εάν ἣ ύπεροχος και μορφωτικῆ αὐτῆ δύναμις
τῆς αὐτοκυβερνήσεως και αυτοεκτιμήσεως — διότι
περί αὐτῶν άκριβῶς πρόκειται — ύπήρξε μονοπω-
λειστικόν, οὕτως εἶπαίν, κτῆμα του άνδρός. ‘Η γυνή,
έν τσιαυτῇ περιπτώσει, ἠθελε περιέλθει εις τήν
εϋτελεστάτην θέσιν άπλοῦ ναυροσπάστου εις χει-
ράς του άνδρός, άνευ ατομικότητος και άνεξαρτη-
του ἥθικῆς ύποστάσεως, παρ’ αὐτοῦ και μόνον
λαμβάνουσα τόν τόνον και τόν χαρακτήρα τῆς
κοινωνικῆς και ἥθικῆς τῆς έπιδόσεως. Εϋτυχῶς,
ότι έν τῇ πραγματικότητι δέν εχει οὕτω τό
πράγμα. ‘Η άνθρωπότης σημαρον άνεγγώρισε τήν
μεγάλην ανάγκην τῆς διαπλάσεως χαρακτήρων
δι’ άενάου ἥθικου άγώνος, έν τῷ άγῶνι δέ τούτω
ἣ γυνή εχει νά παῖξῃ εἰς ἴσου σπουδαίον ρόλον
και νά αναλάβῃ τας αὐτάς εϋθύνας, οἷως και ο
άνθρ. Τό εἰσοζήλευτον τοῦτε κατορθώμα δέν θέ-
λει έπιτευχθῇ παρά μόνον δια τῆς άμοιβαίας
υγιούς άλληλεπιδράσεως τῶν δύο φύλων, με ἴσας
εϋθύνας, χωρίς εϋδόλως δια τούτο νά συμπνίγεται
και συγχέεται ἣ άνεξάρτητος ατομικότης ένός
έκάστου.

Τότε μόνον θά ἴδωμεν τό οικογενειακόν και κοι-
νωνικόν ἡμῶν οικοδόμημα εδραιούμενον έπί βά-
σεων υγιῶν και άσφαλῶν, ως ζηλούμεν αὐτόν
εις ένια τῶν μεγάλων ευρωπαϊκῶν εθνῶν, όταν —
ὡς ειδικούσω ένταῦθα — ο άνθρ μάθῃ νά έπιζητῇ
έν τῇ μελλούσῃ συζύγῳ του, παρεκτός τῶν
προσόντων τῆς σωματικῆς καλλονῆς, τό υγιᾶ και
πολύτιμα εἶναι ἥθικα και πνευματικά εφόδια,
άνευ τῶν όποίων άδύνατον άπαβαίνει ν’ άναδειχθῇ
πράγματι ἣ σημασία τῆς γυναικός, αλλά και ἣ
γυνή άπ’ έσέρου διδαχθῇ, ότι δέν εἰσπηρετεῖ τόν
άληθῆ αὐτῆς προορισμόν, οὐδέ άναδεικνύει έαυ-
τήν έν τῇ υγιᾶ εκτιμήσει του άνδρός, έπιτρέπουσα
εις τόν έαυτόν της νά γίνηται άπλοῦν μόνον μορ-
μολύκειον και όργανον χαμηλῶν άναγκῶν και
όρέξεων του άνδρός.

Τό θέμα τό θεωρῶ άνεξάντητον.
B. Γ. Γ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ
ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΟΥ

(συνέχεια από σελ. 420)

‘Αλλά και κατ’ άλλο ἤρχισα τώρα νά αἰσθάνε-
ται περισσότερο· όλοι εἶπον εϋτυχεις με τᾶς οικο-
γενείας των και αὐτός ἦτο μόνος· εἰζήλευσεν αλη-
θινᾶ τούς άνδρας, όταν εἰβλεπε τᾶς γυναικᾶς των
νά τούς περιποιούνται με άφοσίωσιν και ἠσθάνετο
τήν καρδιά του κενή, όταν οί πατέρες με στοργῆν
εἰφίλουσαν τά παιδιᾶ των, ποῦ άπλωναν τά χέρια
νά περιβάλλουν τόν λαιμόν των. Αὐτός τότε εἶμενε
μόνος, ξένος και ερημος στόν τόπον του, εἰξω από
τήν εϋτυχία αὐτή.

— Πότε φεύγει, Στάθη;
Του λέγει μιά μέρα ἣ Μυρσινιά, τήν ὦρα, ποῦ
εἰσήκωνε τό εἰσοχικό τραπέζι και ο Στράτος εἰξ-
πλώθη πέρα νά κοιμηθῇ κάτω από ένα πεῖθον.

‘Ο Στάθης άνατινάχθη, δέν ἠθελε ν’ άκούσῃ
τήν ερώτησιν αὐτή· αλλά γιατί, τώρα ποῦ εἶμαιν
μόνοι, έρωτᾷ με τόσον ενδιαφέρον ἣ Μυρσινιά;
Μή... μή... μή... άλλ’ όχι ἣ Μυρσινιά είναι τιμία γυ-
ναίκα, ποῦ τρέφει στα άθῶα σπλάγχχνα της τήν
άγιωτέρα φιλα γι’ αὐτόν.

— Μή φεύγει, Στάθη, επαναλαμβάνει με τό-
νον παρακλητικόν ἣ Μυρσινιά και τόν παρατηρεῖ
λυσιτελικᾶ.

‘Εμπρός στην θελκτικῆ και άφελῆ αὐτῆ γυναίκα,
ο Στάθης λησμονεῖ όλα, άρπάξει τό λευκό της
χέρι και τρυφερά τῆς λέγει:

— Μ’ αγαπᾶς, Μυρσινιά;
‘Η Μυρσινιά εἰσοκκλήσεν· έτράβηξεν άποτόμως

τό χέρι της, έστρεψε προς τό μέρος, ποῦ ἦτο ο
άνδρας της και με αὐστηρῶ ύφος του λέγει:

— Στάθη, σέ εἶχα γιά γνωστικό άνδρα, γιά τί-
μιον· ξέχασες πῶς εἶχα άνδρα και παιδιᾶ, και τό
περισσότερο τιμή; Ντρέπομαι νά δῶ κι’ αὐτά τά
δέντρα, ποῦ σέ εἶδαν.

Καί, έπειδή εἶδε τόν Στάθη τρομαγμένον και
άνήσυχον, προσθέτει με μαλακωτέρα φωνή:

— Θα νόμισες, Στάθη, πῶς είμαστε ακόμα μι-
κροί. Τώρα μεγαλώσαμε και πρέπει νά είμαστε
φρόνιμοι. Νά φύγης δέν τό θέλω, γιά τό καλῶ
τῆς πατρίδας και τῶν παιδιῶν μας· τήν δόξα έπῆ-
ρες άπ’ τά ξένα, πάρε τήν τιμή άπ’ τό χωριό μας·
πάλεψε και σύ γιά τήν τιμή, ποῦ όνοματίζει τό
χωριό μας. Στέν τόπο μας ελευθεριές, μόδες, ποῦ
λέν άλλου, δέν περνοῦν· εἰδῶ ζῶμε όλοι άδελφω-
μένοι, χριστιανικά και τίμια. Μιά εἶχουμε άτιμη,
τήν ξέρεις, σάν τήν λωβιασμένη, μονάχη κάθεται·
άλλη μιά γυναίκα νά δοῦμε τέτοια, θά τήν πατά-
ξουμε άπ’ τόν μεγάλο κρημνῶ· καλλίτερα νά χαθῇ
ἣ γυναίκα, παρά νά ζῇ άτιμασμένη μέσα στόν κό-
σμο. ‘Η άγάπη μου είναι ο άνδρας μου, και ἣ ζῶη
τά παιδιᾶ μου· καθαρό και περήφανο σηκόνω τό
μάτι σ’ αὐτούς. ‘Ακου με, Στάθη· (πάρε γυναίκα
άπ’ τό χωριό σου νά σε περιμαζέψῃ, ν’ άνοιξης και
σύ τό σπῆσι σου. Τότε θά καταλάβης τήν αληθινῆ
ἀξία τῆς γυναικᾶς. Είμαι πιστή, Στάθη, στόν άν-
δρα, ποῦ μεῦδωσεν ἣ εϋλογία του Θεοῦ και ἣ εϋχή
τῆς μάνας σου.

— Συγχώρησε με, Μυρσινιά· δέν εἶχα σκοπό νά
σε πειράξω· εἶσι, όπως εἰκαθήμεθα, μοῦ ἦλθαν τά
μικράτα μας χρόνια στό νοῦ. Σ’ αγαπῶ σάν άδελφή
μου και σέ θαυμάζω γιά τήν πίστιν, ποῦ εχεις
στόν άνδρα σου. Σεῖς εἰσθε αἱ γυναίκες, ποῦ γεν-
νάτε τούς μεγάλους άνθρώπους.

Και πράγματι, ο Στάθης εἰθαύμασε τήν αὐστη-
ράν ἥθικῆν τῆς άπλοικῆς γυναικός· ποτε εἰως τώρα
δέν άπῆντησε γυναίκα τόσον αὐστηράν· αὐτή έπι-

οῦρει τόν θαυμασμόν, τήν εκτίμησιν και τήν αγά-
πην του άνδρός.

— Δέν εχεις μητέρα κι’ άδερφή. Στάθη, εἰξηκο-
λούθησεν ἣ Μυρσινιά, με γλυκύν τώρα τόνον,
γιατί τόν εἶδε συλλογισμένον και μελαγχολικόν, νά
φροντίσῃ γιά νά σε παντρεύῃ· θά φροντίσω σάν
θέλης εἰγῶ· μήν εἰξης δόση τό λόγο σου σέ καμ-
μιάν εκεί; Τότε τό κρημά της δέν τό παίρνω·
εἰπειτα, πρέπει νά σταθῆς στό λόγο σου.

‘Ο Στάθης ἠρθεθρίασεν. Εἰς τόν κύκλον τῶν γυ-
ναικῶν, ποῦ εἰξησεν, ἣ εϋστάθεια του χαρακτήρος
εἰθεωρετο βλακεία και ἣ ἥθικῆ περιορισμός και
δοχαϊσμός. Με πολὺν σεβασμόν τώρα προς τήν
νέαν γυναίκα άνοιξε τήν καρδιά του.

— Μυρσινιά, εἰπε σοβαρά και άνεστέναξε· πολ-
λές εἰως τώρα εἰγάλασα, με πολὺν περισσότερος μ’ εἰγά-
λασαν· εκεί δέν ἠγάπησε καμμιά μοναχά τόν
Στάθη. με τά πλούτη του και τήν δόξα του, τᾶς
διασκεδάσεις και τά γέλια· εἰδῶ διακρίνω τόν
προορισμό και τήν θέσιν τῆς κόρης και τῆς παν-
δρεμένης, εκεί όλες είναι άνεκατευμένες. Συζυγικῆ
και οικογενειακῆ ἀξία και εϋτυχία δέν ύπάρχει,
γιατί δέν ύπάρχει οικογένεια· ο άνδρας τραβᾷ άλ-
λοῦ, ἣ γυναίκα όπου θέλει και ἣ κόρη ζῇ βλον
εἰξεϋθαρον· γι’ αὐτό δέν ἠθέλησα ποτε νά παν-
δρευθῶ, γι’ αὐτό και εἰγῶ δέν είμαι... σάν τούς
άνδρας σᾶς τίμιος. ‘Εξομολογοῦμαι σέ σένα, όπως
θά εἰκαμνα στη μάνα μου. Μυρσινιά, κάμε με εϋ-
τυχῆ· εἰδῶ με μιά καλή σύντροφο, τιμία και άφω-
σιωμένη σάν τήν μάνα μου και σάν εἰσένα. Νά
ύφαινη, νά πλύνη, νά μαγειρεύῃ, νά πηγαίνῃ τα-
κτικά στην εκκλησία και νά ζῇ γιά τόν άνδρα και
τά παιδιᾶ της.

(τό τέλος εις τό επόμενον)
ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΔΥΣΙΝ

‘Ο πατήρ ή ο υίός ;

Ερώτησις.—Είχε δίκαιον ο πατήρ να μη άνε-
χθή την φράσιν του υιού, έστω και υπό μορφήν
άνωδύνου και ειλικρινούς άστεισμού λεχθείσαν,
και ποίων αισθημάτων και συναισθημάτων επανά-
στασιν προέκάλεσεν έν τή πατρική καρδιά του ο
άστεισμός έκείνος ;

(‘Ιδε 303ον φύλλον του ‘Απ’ Όλα).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

‘Ανεξήγητον και άδικαιολόγητον.

Με φαίνεται περιέργον, υίός, ο όποιος τόσον
ύψηλης έτυχε μορφώσεως, γνωρίσας ιδικά μας και
ξένα πράγματα εις άλλας χώρας, όπου συνεπλή-
ρωσε την επιστημονικήν του άξίαν. πώς δέν ήθέ-
λησεν επί τέλους να κατανοήση τόν από καταβολ-
ής κόσμου εις πάντας άνεξαίρετος τούς λαούς
και εις όλα τά έθνη διδασκόμενον άπεριοριστον
σεβασμόν και την πανταχού κηρυττομένην αναλ-
λοίωτον ευγνωμοσύνην προς τούς σεπτούς γεννη-
τοράς μας. Δέν άρνούμεθα, ότι κάπου και κάποτε
έκφυλισμός και άλλα μαρασμόδη αισθήματα έδο-
κίμασαν, αλλά μάτην, να κλονίσουν μερικώς από
τάς Ισράς τής άνατροφής μας πεποιθήσεις, όποια
και ή προς τούς γονείς μας επιβλητική αντί πά-
σης θυσίας άφοσίωσις. ‘Αλλ’ άδύνατον να παρα-
δεχθώ τοιοῦτόν τι δι’ όμογενή μας μορφωμένον
επιστήμονα, και δη έξ επαρχιών ερχόμενον, όπου,
ώς γνωστόν, ή αυστηρότης τής άνατροφής, άπ’ αυ-
τού του λίκνου, θέτει στερεά τά θεμέλια τής κα-
λής, δια τόν όλον βίον, έννοουμένης άγωγής. Δια
τοῦτο, ως τό άποδώσωμεν εις τυχαίαν και όλως
διόλου τής στιγμής άσκεσίαν του υιού, ο όποιος,
δέν ύπάρχει άμφιβολία, ότι ένδομύχως πικρως έχει
μετανοήση δια τήν άκουσίαν και άσυλλόγιστον αυ-
τήν προς τόν πατέρα του έκφρασιν. ‘Όλα τά σο-
φίσματα και οι πλέον στρεψόδικοι δικανικοί ισχυ-
ρισμοί του κόσμου, νομίζω, ότι δέν είναι δυνατόν
να δικαιολογήσουν την έστω και ως άστεισμόν
άπόπειραν διασαλεύσεως τής άνευ όρων επιβαλλο-
μένης προς τούς γεννητοράς μας άγάπης και βα-
θυτάτης ευγνωμοσύνης.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

‘Ο πατήρ ευρηται έν τώ δικαίω.

Τό χαριτωμένον ‘Απ’ Όλα» ως ευσεβησθη
να καταχωρήση την γνώμη μου επί τής μελέτης
του Ιατροῦ κ. Ν. Μακρίδου.

‘Η φράσις του υιού, και έν ή ακόμη περιπτώσει
έλέχθη υπό μορφήν άδόλου άστεισμού, δέν ήτο
δυνατόν, παρά να έρμηνευθη επί κακῷ υπό του
πατρός, και δικαίως, διότι ο υίός ήθέλησε να παίξη
έν οῦ παικτιός.

‘Υπό όποιανδήποτε μορφήν και άν εξετασθη ή
φράσις, κατακριτέος είναι ο έκατομίσας αυτήν υίός,
καθότι, παρά την διανοητικήν του άνάπτυξιν, δέν
ήδυνήθη ή δέν ήθέλησεν έν τών προτέρων να δια-
κρίνη επακριβώς την λεπτιότητα τής θέσεώς του
ως υιού άπέναντι του πατρός και δέν προσείδε τάς
συνεπείας τών λόγων του συνελόντι είπειν, την
φράσιν του υιού χαρακτηρίζει ή άπερισκεψία, ήτις
και μόνη συνεπήγαγε την άγανάκτησιν του πατρός,
διδόντος έν τή φράσει την άχαριστίαν.

‘Ο υίός, θεωρών, φαίνεται, ότι εις τόν πατέρα
όφείλει κυρίως την έν τῷ κόσμῳ ύπαρξιν, ότι δε
τά επακολουθήσαντα αυτήν μέχρι τής άναδειξεώς
του, ως διασήμου Ιατροῦ, εις έαυτόν μόνον όφεί-
λει, έσπευσεν, ευθύς ως έθεώρησε την ευκαιρίαν
παρουσιασθείσαν, να εκκαθαρίση και τόν μετά του
πατρός εκκρεμή τυγχάνοντα λογαριασμόν τουτον,
με τοιοῦτον τρόπον, ώσει να επρόκειτο περι έμπο-
ρικού λογαριασμού, χωρίς ποσώς να σκεφθη, ότι
μεταξύ τοσούτων άλλων καλών εις τόν πατέρα
όφείλει κυρίως και αυτά τά μέσα, δι’ ών κατώρ-
θωσε σήμερον να διατηρήση — ούχι να δημιουργ-
γήση — αυτόν έν τή ζωή.

‘Η τοιαύτη λοιπόν περιορισμένη, διεστραμμένη
και κακή του υιού αντίληψις περι όσων παρά του
πατρός ευηργετήθη, είναι ακριβώς έκείνη, ήτις
δικαίως δυσηρέστησε τόν πατέρα, όστις ήλπικεν,
ότι θ’ άπήντα έχέφρονα και ευγνώμονα υιόν και
ούχι τοιοῦτον, οίος παρουσιάζεται δια τής άφρο-
νος φράσεώς του: *Πάτερ, μου έδωκας την ζωήν,
σου απέδωκα την ζωήν έξώφλησα τό χρέος μου.*

ΑΝΔΡ. Ν. ΓΙΑΝΝΙΡΗΣ

Πατρικός εγωϊσμός.

Βεβαίως ο πατήρ είχε δίκαιον να μη άνεχθη
την φράσιν, διότι επί τή άπροσοκλήτῳ έκείνη
στάσει του υιού του άμέσως έξανέστη έν αυτῷ τό
αίσθημα του πατρικού εγωϊσμού. ‘Ο υίός, έστω
και έν άστεισμῷ, ήθέλησε να δείξη εις τόν πατέρα
του, ότι, άν έκείνος του έδωσε την ζωήν, και αυτός
δέν έκαμε κάτι μικρότερον. Κατ’ αρχήν δέν δύνα-
μαι να κατακρίνω τόν υιόν επί άχαριστίας, διότι
και μόνον ή άποψις, ότι έν άστεισμῷ έξέφρασε τό
τοιοῦτον, φανερόντι τό άναντίον. ‘Αλλά ο ένθου-
σιασμός δια τό μέγα κατορθώμα του, ή ύπερευ-
χειλίζουσα χαρά δια την σωτηρίαν του πατρός
του και ή άγαλλίασις, ήν ήσθάνετο, διότι επί
τέλους ήδυνήθη να πράξη κάτι υπέρ του πατρός
του, συνεκλόνησαν, προς στιγμήν, τάς ιδέας του
και έν τή παραφορῶ του υπέπεσαν εις τό σφάλμα
αυτό. Διότι μάλλον ως σφάλμα χαρακτηρίζω την
στάσιν του υιού, και τό τοιοῦτον άποδεικνύει και
ή κατόπιν μεταμέλειά του.

‘Ο πατήρ όμως, βεβαίως φέρων την τοιαύτην
φράσιν του υιού του και, ως έν τής μετρίας μορ-
φώσεώς του, παραξηγήσας την στάσιν του, συνω-
φρωθή. ‘Εξανέστη έν αυτῷ τό αίσθημα τό πατρι-
κόν, ο εγωϊσμός του έπλήγη και ίσως να έλυπήθη
πως, διότι έβλεπε τόν υιόν του, τόν μέγαν έκείνον
επιστήμονα, να τρέφη τοιαύτας ιδέας προς τούς
γονείς του.

‘Εάν ήτο μεγαλειτέρας διανοητικής άνάπτυξεως,
ίσως θα ήνείχετο τόν άστεισμόν και να άδικαίωνα
τόν υιόν του, διότι προς στιγμήν τῷ άπέτεινε
μίαν τοιαύτην φράσιν ούχι έν κακίας, αλλά υπό
ευγενών αισθημάτων παραφερθείς και να έχαιρε,
διότι έβλεπε τόν υιόν του σεμνυόμενον επί τῷ
κατορθώματί του. Θα απέδιδεν οῦτω τόν άστει-
σμόν εις τό ύπερήφανον του χαρακτηήρος του
υιού του.

‘Ο χαρακτηήρ όμως του πατρός ήτο τοιοῦτος,
ώστε τό πᾶν συνηγορεί υπέρ αυτου. Και εάν δέν
ήνέχθη τό υπό του υιού του λεχθέντα, τό έπραξε
δικαίως, διότι ήθελε να υπερασπίση τό πατρικόν
του δικαίωμα, τό όπολον έβλεπε να καταρρέη πρό
του άστεισμού τουτον. ‘Αλλά μήπως και ή άπλή
πρόθεσις του υιού, όπως άστεισευθη τόν πατέρα
του, δέν ήτο άρεστή να τόν έξοργίση ;

ΓΕΩΡΓ. ΒΟΥΛΓ.

Ούχι άχαριστία.

— Πατέρα, έξωφλήσαμεν. Μοι έδωκας την
ζωήν ! σοι απέδωκα την ζωήν ! ‘Εξώφλησα τό
χρέος μου.

Πατέρα, έξωφλήσαμεν: ούχι όμως τά πάντα,
καθώς δύναται τις να έξαγάγη τό συμπέρασμα
τουτο έν τής έπεξηγήσεως : μοι έδωκας την ζωήν,
σοι απέδωκα την ζωήν. Τουτέστι, λέγων έξωφλή-
σαμεν, δέν έννοει τά πάντα γενικώς, αλλά μόνον
τό ζήτημα τής ζωής. ‘Οτι δέ τό πράγμα έχει οῦ-
τω, τό διασαφηνίζει και ή τελευταία πρότασις :
έξώφλησα τό χρέος μου.

Τό ζήτημα δέ τουτο τής ζωής οῦδόλως επη-
ρεάζει τούς μεταξύ πατρός και υιού ύφισταμένους
συγγενείας δεσμούς, ως τό έξελάβόν τινες, διότι,
του πατρός εϊδοντος την ζωήν εις τόν υιόν, ύφί-
σταται, ως γνωστόν, συγγένεια, του υιού άποδί-
δοντος αυτήν τῷ πατρί, κατά την γνώμη τινῶν,
άπόλλυται αυτή’ άρα του υιού, δυναμένου και μη
άποδίδοντος την ζωήν τῷ πατρί, θα διατηρείτο
βεβαίως άκεραία ή συγγένεια, χωρίς οῦδόλως να
θίγονται οι μεταξύ πατρός και υιού δεσμοί τής
συγγενείας (;), όπως άισκον.

Μεταβῶμεν τώρα εις την πρότασιν : μοι έδωκας
την ζωήν, σοι απέδωκα την ζωήν. ‘Ο υίός, μετά
την τελείαν άνάστροφισιν του πατρός άπαναβλέπων
αυτόν σῶν και υγια άπέναντι του, έχαιρεν υπερ-
βολικώς και περιέμενε βεβαίως από αυτόν, ως

μικρότερος, άν ούχι ένα βλέμμα ευχαριστήσεως,
τουλάχιστον ένα τρυφερόν και Ικανοποιητικόν
μειδιάμα. ‘Επειδή όμως, ως φαίνεται, οῦδέν άνε-
κάλυπεν ίχνος μιάς τοιαύτης χάριτος επί του
προσώπου αυτου, προς έπιτευξιν του σκοπού του
μετά μεγάλης έπιτηδειότητος χαριεντιζόμενος :
‘έξωφλήσαμεν, πατέρα κτλ., του λέγει’ ώσαν να
έλεγε : *ο’ ευχαριστῶ, πατέρα, διότι μου έδωκας
την ζωήν και χάριν έμου υπέστης τόσας και τό-
σας θυσίας, ωστε και εγώ τώρα να δυνηθώ να
σοῦ την άποδώσω, ήτοι να κατορθώσω δια τής
έπιμελείας μου ν’ άναδειχθώ διάσημος Ιατροχει-
ροῦργος και να σώσω την επί ξυρού αίχμης ζωήν
σας (γαϊσίμας) και εῦτω να φανῶ άντάξιος τῶν
υπέρ έμου κόπων και φροντίδων σας και ευγνώ-
μων υιός. Διατί δέ, αντί του έσπασα, μετεχειρίσθη
την λέξιν απέδωκα ; ‘Ιδού : Καθώς άναγνώσαμεν
έν τῷ ζήτηματι, πάντες οι έν τή πόλει έκείνη
Ιατροί, παρά πάσας τάς έπιστημονικάς περιθάλ-
ψεις και τάς επανειλημμένας συσκέψεις και συζη-
τήσεις των, σχεδόν οῦδέν ήνόησαν έν τής θανατη-
φόρου νόσου του γέροντος και έννεκα τουτου, άτηλ-
πισμένοι όντες, άνέμενον από ήμέρας εις ήμέραν
τόν θάνατόν του, όστις, κατά την γνώμη των,
ήτο άναπόφευκτος. ‘Εάν λοιπόν τότε παρουσιασθη
Ιατρός τις (ούχι ως υίός), άναγνωρίση την νόσον
έκείνην και κατορθώση να συλλάβη την έκφυ-
γούσαν έκείνην πλέον ψυχήν και να την επιστρέψη
τῷ γέροντι, όστις, εάν επί τινας ώρας άκόμη
ήργοσορούσεν ο έπιστήμων, θα παρέδιδε τό
πνεῦμα, νομίζω, ότι δικαίως δύναται να μεταχει-
ρισθη αυτήν την λέξιν. Οῦδόλως δε έτιρπεσεν ο
πατήρ να όργισθη δια την λέξιν αυτήν, διότι
δι’ αυτῆς έξυψοί μεν όλίγον έαυτόν, αλλά συγκρό-
γως και εις άνώτερον βαθμόν και την έν έαυτῷ
δύναμιν τής έπιστήμης. Οῦδέν δε σημεῖον άχαρι-
στίας προς τόν πατέρα έμπροσκεισται έν ταις
λέξεσι ταύταις, αλλά μάλλον ολοφύχως τόν ευχα-
ριστει, διότι τόν έσπούδασε και οῦτως ήδυνήθη να
έξωφλήση τουλάχιστον έν έλάχιστον μόνον έν τῷ
όλου όγκῳ τῶν προς αυτόν χρεῶν του. Διό οῦδό-
λως έπρεπε να θυμώση ο πατήρ’ επειδή όμως
ώργισθη πολύ, μη προσηκόντως έξηγήσας και
καταλαβῶν τά υπό του υιού λεχθέντα, ώφειλεν
άναγκαστικῶς να τόν συγχωρήση, διότι εῦτος μετά
αυτά ένθυμηθείς, ότι δέν έπρεπε να άποταθη
οῦτως, ίνα έκφράση τάς ευχαριστίας του προς ένα
πατέρα μετρίως άναπτέξεως και διανοητικής μορ-
φώσεως, μετεμελήθη πικρως, τουθ’ όπερ τελευταία
άπόδειξις τής προς τόν πατέρα άγάπης και ευγνω-
μοσύνης του.*

ΜΩΥΣΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πολλή μελάνη.

Εις τό υπό του κ. Ν. Μακρίδου τεθέν κοινωνι-
κόν πρόβλημα, έπιτρέψατέ μοι να νομίζω, ότι
πολλή δαπανάται μελάνη εις διατύπωσιν γνωμῶν,
κατά τό μάλλον ή ήτιον άξεζητημένων. Διότι,
κατά την ταπεινήν μου γνώμη, τό έρώτημα, ως
υπεβλήθη, είναι τόσον άπλοῦν, ώστε άποκλείει
σχεδόν οίανδήποτε συζήτησιν, ως βεβιασμένην.

Πράγματι, άφου αυτός ο έρωτῶν λέγει, ότι ο
υίός *ειλικρινῶς άπειζόμενος* άπηθύσεν εις τόν
πατέρα του την υπό κρίσιν φράσιν, οῦδεμία ύπαρ-
χει άνάγκη συλλογισμῶν, ψυχολογικῶν έρευνῶν
και σοφισμάτων, δια να κατακρίνη τις άπλού-
στατα τόν πατέρα ως δύστροπον ή καλίμπαϊδα,
άφου δέν ήδυνήθη να γελάση έγκαρδίως με τόν
άνώδυνον, ειλικρινή και συνάμα έξυπνον και επί-
καιρον άστεισμόν του υιού του.

Δ. Χ. ΚΑΡ.

Γ Ν Ο Μ Α Ι

✧ ‘Εκείνος, ο όποιος την πρώτην ήμέραν τής
γνωριμίας σας σās μεταχειρίζεται ως φίλον από
εικασσετίας, μετά παρέλευσιν είκοσιν έτών θα σās
μεταχειρισθη ως άγνωστον.

✧ ‘Ο καλλωπισμός είναι ώραϊος, μόνον όταν
άντανακλῷ την φύσιν και άποδίδη τό ψυχικόν
πάθος.

✧ Καλλιτέχνης είναι έκείνος, όστις βλέπει
περισσότερον, ύψηλότερον, καθαρότερον άφ’ ό,τι
οι άλλοι άνθρωποι.

✧ ‘Ο χρόνος είναι άργυρος, χυμέρος επάνω εις
τά μαλλιά.

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 422

— Πατέρα! δὲν θὰ εἰμπορέσετε ποτὲ νὰ τὸ κάμετε αὐτό. Τί θὰ εἰποῦν εἰς τὸ χωριό;

— Ἀδιαφορῶ τελείως τί θὰ εἰποῦν.

— Ὡ! θὰ σκεφθῆτε καλλίτερον!

— Τὰ πάντα εἶναι ἀποφασισμένα.

— Μὰ τότε . . . , μὰ τότε . . . , ἐβρουχήθη ὁ Κυπριανός, τοῦ ὁποῖου αἱ πυχμαὶ συνεσφίχθησαν ἐκ μανίας, ξεύρω τί μοῦ μένει νὰ κάμω!

Ἐξῆλθε, φυσῶν ὡς ταῦρος, ἐκτύπησε τὰς θύρας, ἀνέβη θορυβωδῶς τὰς βαθμίδας καὶ ἤνοιξε τὰ ἐρμάρια τοῦ δωματίου του.

Ὁ Μπρουσκάιλ διηρωτάτο:

— Τί μοῦ φκιάνει ἐκεῖ ἐπάνω; Ἄς κάμη ἐπὶ τέλους ὅ,τι θέλει . . .

Μετὰ τινα λεπτὰ τὸν ἤκουσε νὰ καταβαίνει ἐκ νέου, νὰ διέρχεται τὸν διάδρομον καὶ νὰ ἐξέρχεται διὰ τῆς μεγάλης θύρας.

Ὁ Μπρουσκάιλ ἐπλησίασε τὸ πρόσωπον εἰς τὸ παράθυρον. Εἶδε τὸν Κυπριανὸν μὲ τὸ καπέλλο του εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὸ μαστοῦνι εἰς τὰ χέρια νὰ τρέχη εἰς τὴν λεωφόρον τῶν πλατάνων.

— Χά! χά! Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι πάει νὰ πάρῃ ἀέρα, ἐσκέφθη ὁ Μπρουσκάιλ. Μπᾶ! ἄλογο χωρὶς κριθάρι, δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάῃ πολὺ μακρὰ!

Ἡ ἡμέρα παρήλθεν. Ἡ Αἰκατερίνη ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν Καλουμένου. Ὁ Κυπριανὸς ὅμως δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει ἀκόμη.

Ἐγευματίσαν. Ἡ θέσις, ἡ προωρισμένη διὰ τὸν Κυπριανὸν ἐν τῇ τραπέζῃ, ἦτο κενή.

— Χμ! ὁ διαβολάκος, ποῦ νὰ μοῦ πῆγεν ἄρά γε; ἐπιθύρουν ὁ Μπρουσκάιλ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται κάποιαν ἀνησυχίαν.

Ἀφῆκαν τὴν θύραν ἀνοικτήν, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐλευθέρως, ἂν θὰ ἐπέστρεφεν ἀργὰ τὴν νύκτα.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! ἀνεφώνησεν ἡ Αἰκατερίνη· καινούργιαις πάλιν στενοχώριαις!

Ἐστειλαν ἓνα ὑπηρέτην εἰς μερικὰς γειτονικὰς οἰκογενείας, διὰ νὰ ἐρωτήσουν, ἂν ὁ Κυπριανὸς ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ. Ἐκ τούτων ὅμως ἐπληροφορήθησαν, ὅτι δὲν εἶχον ἰδεῖ τὸν νέον.

— Μήπως κρημνίσθηκε στὸν ποταμόν; ἐσκέπτετο ἀνησυχῶς ὁ Μπρουσκάιλ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς λεμβούχους καὶ ὄλους, ὅσοι ἔμμενον κοντὰ εἰς τὰς ὄχθας του. Οὐδεὶς ὅμως ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὰς ποθητὰς πληροφορίες.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέραι παρήλθον. Ὁ Κυπριανὸς ἐξηκολούθει νὰ διατελῇ ἀφανής.

— Θὰ πάγω ἕως στὸ Βιαρίτζ, εἶπεν ἓνα πρωὶ στὸ σπῆτι του ὁ Μπρουσκάιλ.

Ἐφθασε μὲ τὸ μεσημερινὸ τραῖνο καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ ἐπιθεωρῇ ὅλας τὰς γωνίας τῆς πόλεως. Ἐπεριπάτησεν εἰς τὰς τρεῖς παραλίας του καὶ ὅσους συνήνητσε γνωστούς, τοὺς ἠρώτησε περὶ τοῦ Κυπριανοῦ.

— Τὸν κύριον Κυπριανόν; ἀνεφώνησε, τέλος, ἓνα παιδί, συμπατριώτης τοῦ Μπρουσκάιλ, τὸ ὁποῖον εἰργάζετο ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς τὸ Βιαρίτζ. Μάλιστα, τὸν εἶδα χθὲς νὰ μπαίνει στὸ μεγάλο καζίνο!

— Εἰς τὸ μεγάλο καζίνο! τὸν διάβολο!

Ὁ Μπρουσκάιλ διηυδύνη ἀμέσως εἰς τὸ καζίνο.

Τὸ μέγα αὐτὸ οἰκοδόμημα, μὲ τόσας θύρας καὶ παράθυρα, μὲ τοὺς ἀπεράντους ἐξώστας του καὶ τὰ ἀνδρᾶ του, ὅπου ἔπαιζε μουσικὴ καὶ πρὸ αὐτῆς τόσαι κυρταὶ περιεπάτουν, σηριζόμεναι ἐπὶ κομφῶν κυρτῶν! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ Μπρουσκάιλ πάντοτε συνεστέλλετο δσάκις τὸ ἔβλεπεν. Ἐπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ πληρώσῃ κανεὶς πολλά, διὰ νὰ ἔμβῃ ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ περιπατήσῃ ἐπάνω εἰς τὰ ὄραιά του μάρμαρα.

Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν θύραν, παρατηρῶν ὄλους τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι παρήλθον.

Αἰφνης, εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἔπαιζεν ἓνα εὐθυμο κομμάτι, τί νομίζετε, ὅτι διέκρινεν ὁ Μπρουσκάιλ; Τὸν Κυπριανόν, μὲ μίαν πυρόχροον γυναῖκα, ἡ ὁποία ὀλοασπρα ἐνδυμένη,

μὲ μίαν ἀφάνταστον πολυτέλειαν, ἐκρέματο νωχελῶς ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τοῦ νέου.

— Ἄ! τὸν διάβολον, λέγει ὁ Μπρουσκάιλ, βαδίζων πρὸς τὸν υἱὸν του.

Ἄλλ' ὁ Κυπριανὸς εἶχε πλέον εἰσέλθει. Διήλθε τὸν αὐλόγουρον, ἦτο ἀσύλληπτος.

— Ἐχετε τὸ εἰσιτήριόν σας; ἠρώτησεν εἰς ὑπάλληλος τοῦ καζίνου τὸν Μπρουσκάιλ.

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐχω νὰ εἰπῶ δυὸ λόγια εἰς ἓνα κύριον ἐκεῖ κάτω.

— Πάρετε εἰσιτήριον πρῶτα . . .

— Ἀλλά, κύριε, θὰ ἐξέλθω ἀμέσως, εὐθὺς ὡς ὁμιλήσω εἰς τὸν κύριον, ποῦ τώρα μόλις ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ. Ἄν νομίζετε, ποῦ ἦλθα ἐδῶ νὰ ἀκούσω μουσικὴν . . .

— Θέλετε νὰ πάρετε εἰσιτήριον ἢ ὄχι; . . . Φύγετε ἀπ' ἐδῶ, ἄλλως φωνάζω τὴν ἀστυνομίαν.

— Τί φοβερὸς ἄνθρωπος! ἐσκέπτετο ὁ Μπρουσκάιλ, διευθυνόμενος εἰς τὴν θυρίδα, ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ εἰσιτήρια.

Ἦγόρασεν ἐν καὶ ἐμβήκεν.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐπροχώρησε, παρετήρησεν . . . Εἶδε τέλος τὴν χονδροκαμωμένην ἐκείνην πυρόχροον γυναῖκα νὰ εἶναι ἀκόμη μὲ τὸν Κυπριανόν. Καὶ οἱ δύο εἶχον καθίσει πρὸ μιᾶς μικρᾶς τραπέζης καὶ ἐρρόφων ἀπὸ ἓνα καλαμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχον βουτηγμένο εἰς ἓνα ποτήρι!

— Κυπριανέ! φωνάζει μὲ ζωηρὰν φωνὴν ὁ Μπρουσκάιλ.

Οἱ παίζοντες τὴν μουσικὴν καὶ οἱ ἄλλοι περιπατηταὶ ἔστρεψαν τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν χωρικόν.

— Κυπριανέ, ἔλα ἐδῶ, ἐπανελάβεν οὗτος.

Ὅσοι τὸν ἤκουσαν, ἐξέσπασαν στὰ γέλια· ἡ προφορὰ τοῦ χωρικοῦ ἦτο πολὺ περιεργὸς καὶ τοὺς ἐκίνησε τὴν φαιδρότητα.

— Τσιπριανέ, Τσιπριανέ! ἐπανελάμβανον χλευαστικῶς μερικοὶ νέοι.

— Ἐλῖα ἐδῶ, ἔλῖα ἐδῶ! συνεπλήρωνον ἄλλοι.

Ὁ Κυπριανὸς εἶχεν ἀκούσει, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ διέκρινε τὸν πατέρα του. Ἐκοκκίνησε μέχρι τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς.

— Πῶς, μικρὸ μου, σὲ φωνάζουν; ἠρώτησεν ἡ γυναῖκα, ποῦ τὸν συνώδευεν, ἀφοῦ ἐξεκόλλησε τὰ βαμμένα τῆς χεῖλης ἀπὸ τὸ καλαμάκι.

— Ἐμέ; δὲν τὸ πιστεύω!

— Ἀλλά, πῶς ὄχι; Ἐκεῖνος ὁ ἡλίθιος ἐκεῖ κάτω. Ποῖος εἶναι, ἀλήθεια; μήπως εἶναι ὁ σείσης σου;

— Θὰ ἔλθῃς ἢ ὄχι; ἠρώτησε καὶ πάλιν μὲ ζωηρὰν φωνὴν ὁ Μπρουσκάιλ, κάμωνν δύο βήματα πρὸς τὴν τραπέζαν.

— Τσιπριανέ, Τσιπριανέ! ἐπανελάμβανον οἱ χαῖλοι περιπατηταὶ τοῦ καζίνου.

Ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Μπρουσκάιλ ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ μὴ περιμένῃ περισσότερον. Ἐσηκώθη.

— Στάσου, μικρὴ μου! λέγει εἰς τὴν συνοδόν του μὲ τρυφερότητα. Δὲν φαντάζομαι τί μπορεῖ νὰ μὲ θέλῃ αὐτὸς ὁ ἡλίθιος χωρικός.

(ἀκολουθεῖ)

"Εφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὄραιας χρυσιζούσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόμην). Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν). Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 (ἐξαλείφει καὶ τὰς παλαιότερας ρικνάδας τοῦ προσώπου καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα Lotions (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀρ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγνητικόν). Ἐρυθρὸν ἀρ. 31 (παρέχει ὄραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). Montonnieres. Πεταλοῦδες. Ταινία τοῦ μετώπου. Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένοι, καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὄραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Οι μεγάλοι άνδρες και η υγεία.

Κατά τινες επιστημονικές παρατηρήσεις, εκ πεντακοσίων έγκεφάλων ζυγισθέντων, υπάρχει μεταξύ του βαρύτερου και του ελαφροτέρου διαφορά βάρους 650 γραμμαρίων. Έν τούτοις είναι πλέον γνωστόν, ότι το βάρος του έγκεφάλου δεν έχει σχέση με την διανοητικήν αξίαν του φέροντος, άφου και όλη η υγεία του οργανισμού είναι πολ- λάκις άσχετος προς την πνευματικήν ευξίαν του άτομου. Αίφνης είναι παρατηρημένον, ότι άνδρες άσθενικού οργανισμού και κλονιζομένης υγείας, διέπρεψαν εις τας έπιστήμας και τα γράμματα, του γεγονότος δε τούτου άφθονα παραδείγματα δύναται να παράσχη η ιστορία. Ο Παστέρ άπο- τελεί έκπληκτικόν παράδειγμα. Είχεν ύποστή παρά- λυσιν της μιάς πλευράς από του 1868 και ύπέφερε μέχρι της έποχής του θανάτου του, ήτοι μέχρι του 1895. Έν τούτοις, καθώς λέγουν και οι ιστο- ρικοί του, νομίζει τις, ότι από της προσβολής εκείνης το πνεύμα του ένισχύθη καλλίτερον και έτινώθη η μεγαλοφυΐα του. Ο Σπένσερ, ο Δαρ- βίνος, ο Χάρτμαν δεν ήδύνατο να περάσουν μίαν κών ήμέραν χωρίς να ύποφέρουν κάτι. Ο Πόπ ήτο τόσον αδύνατος, ώστε δεν ήδύνατο να ύποδυή μόνης του.

ΠΕΝΘΕΡΟΙ, ΓΑΜΒΡΟΙ ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΙ

Έν τοις πρόσθεν είπόντες τινά περι των σχέ- σεων πενθεράς, γαμβρού και νύμφης, σιγήν έτη- ρήσαμεν όσον άφορά τας σχέσεις πενθερού, γαμ- βρού και νύμφης. Τούτο όμως δεν σημαίνει, ότι ο πενθερός δεν έχει την θέσιν του εις την συζή- τησιν ταύτην. Άπ' έναντίας, τιμητικωτάτην κατέχει θέσιν έν αυτή, καθ' ότι ο πενθερός, ως άνήρ, ένδιαφερόμενος διά τα έκτός της οικίας μάλλον, παρά διά τα ένδον αυτής, άπηλλαγμένος δε ως επί το πλείστον του αίσθήματος άντιζηλίας, όπερ άνεξαιρέτως σχεδόν κατέχει τας γυναικείας καρ- δίας, ιδίως προκειμένου περι των όμοφύλων αυτών, άποπέμει την πατρικήν του άγάπην εις ίσον σχεδόν βαθμόν προς τε τον γαμβρόν και την νύμφην του, καμαρώνει άμφοτέρους ως ίδια αυτού τέκνα και άπολαμβάνει παρ' αυτών, άν μη ίσο- βαθμίου άγάπης, τουλάχιστον σεβασμού άναλόγου προς την ύπεροχην θέσιν, ήν κατέχει έν τώ οικω ως άρχηγός της οικογενείας. Τούτου ένεκεν οι έγγαμοι διάγουσι βίον ήσυχώτερον και άπηλλαγ- μένον οικογενειακών προστριβών, πλησίον των πεν- θερών των μάλλον, παρά έν τή πατρική οικία, πλησίον των γονέων αυτών, ούτω δε άποδεικνύε- ται άπαξ έτι η κοινωνική χρησιμότης του θείου παραγγέλματος, καθ' ο δ άνθρωπος έγκαταλείψει τον πατέρα και την μητέρα αυτού και προσπολ- ληθήσεται τή ίδια αυτού γυναικί.

Ζητών συγγνώμην παρά των άξιοτίμων γονέων διά τον παράτολμον και πρωτοφανή ίσως ίσχυρι- σμόν μου, έχω δι' έλπίδος, ότι θέλω κριθί ήπει- κώς, διότι, άν μόν άδικώ αυτούς ως γονείς, επαναρθώ όμως το άδίκημα, άποδίδων εις αυτούς, ως πενθερούς, το δίκαιον.

ΙΟΥΔ. Ι. ΑΗΜΝΙΑΔΗΣ

Διευθυντής της «Ν. Ανατολής»

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Σ. ΚΑΛΦΑΣ

Ο ιδιοκτήτης και διευθυντής του τό- σον γνωστού έν Γα- λατιά Ζαχαροπλα- στείου, το όποϊον κατήντησε το γενι- κόν προμηθευτήριον των οικογενειών, αι όποϊαι εκτιμούν την καλήν ποιότητα και την ποικιλίαν των ειδών του.

Εις το κατάστη- μα τούτο, έκτός των ειδών της ζαχαρο- πλαστικής, εδρι- σκονται έκλεκτά και

άρωματικά τέτια. Όλα δε ταύτα εις τιμάς λογικάς, ουδέμιαν επιδεχομένας άντίρρησηιν. Επίσης αναλαμ- βάνεται η προμήθεια όλων των σχετικών δι' άρρα- βώνας, γάμους και βαπτίσεις.

Γαλατιά, όδός Τουνελ, αρ. 7 (παραπλεύρως του καταστήματος Βανδώρου).

Άριθμός Τηλεφώνου : Ρερα 223.

Η ΔΙΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

συστήσασα τέλειον όδοντοϊατρικόν γραφείον, αναλαμβάνει εις λίαν λογικάς τιμάς την όλως άνωδύνως θεραπείαν η έκρίζωσιν των όδόν- των, την κατασκευήν τεχνητών όδοντοστοι- χιών εκ χρυσοϋ η έλαστικού (caoutchouc), την τελείαν έφαρμογήν γεφυρωτών όδόντων (bridge), στεφάνας εκ χρυσοϋ, και πάν ό,τι άφορά την υγείαν και τον καλλωπισμόν του στόματος. Δέχεται καθημερινώς εις την κά- τωθι διεύθυνσιν :

Μπέγιογλου, παρά την είσοδον της όδοϋ 'Ιμάμ, άρ. 5, διαμέρισμα άρ. 2, παραπλεύρως του ζαχαροπλαστίου Σωτηριάδου.

Καλλιτεχνική κίνησις.—Εύχαρίστως αναγράφο- μεν, ότι έν τή Έκθέσει της Ζωγραφικής, ήν διοω- γάνωσεν ένταύθα η ένωση των άποφοίτων του Γαλατιά Σαραγίου, η όμογενής καλλιτέχνις δεσποι- νίς Έλένη Ηλιάδου έλαβε, λίαν έπαξίως, άργυ- ρούν μετάλλιον διά τα έκτεθέντα έν αυτή έργα της.

Θάνατοι.—Με πολλήν λύπην άγγέλλομεν τον θάνατον σεβαστής δεσποίνης και καλλίστης μητρός, της Καλλιρόης Σπ. Καραγιαννίδου, συζύγου του προαποθανόντος Σπυριδωνος Καραγιαννίδου, δια- κεκριμένου της πόλεως μας δημοσιογράφου. Η κηδεία της άσιμνήστου έγινετο την Τρίτην έν τώ ιερῷ ναῷ των Εισοδίων της Παναγίας, εις ήν προσήλθον πάντες οι τιμώντες την μνήμην αυτής. Εις την τόσφ δοκιμασθείσαν θυγατέρα δεσποινίδα Μαριάν-Σαφώ Καραγιαννίδου άπευθύνομεν θερμά συλλυπητήρια.

—Εις την άκμήν της ζωής του, γόνος καλής οικογενείας και με άρκετήν μόρφωσιν, άφου έπέρασεν βίον πλήρη πικρών άπογοητεύσεων, παρέδιδε το πνεύμα προ ήμερών εις τα Ταταύλα ο Ιωάννης Σκληράκης, έν μέσω συγγενών και φίλων. Η κηδεία του δεν είχε το επιβάλλον της μεγαλοπρεπείας και του πλούτου. Το ειλικρινές συναίσθημα του πένθους όλων εκείνων, που τον συνάδευσαν εις την τελευταίαν του κατοικίαν, ήτο μία άφωνος, αλλά σημαντική διαμαρτυρία κατά της κακοτυχίας, η όποια εις κάθε βήμα άντίκρυζε τον κηδευόμενον. Η γαλήνη και η ήσυχία, την όποϊαν ο μακαρίτης έπόθησεν, είθε να τῷ δοθῇ εις την αιωνίαν ζωήν, όπου, άρκετά δοκιμασθείς, άπῆλθε προ ήμερών.

—Την Κυριακήν έξεμέτρησε το ζήν ενάρστος δέσποινα και φιλόστοργος μητηρ, η Εύφροσύνη Π. Χατζηγεηγορίου, έν Φιλιππουπόλεως. Η μεταστάσα, διά τας πολλὰς αυτής άρστας, έτιμάτο υπό πάντων, όσοι την έγνωρίζον, και οίτινες, άπο- τίνοντες τον φόρον της εκτιμήσεως αυτών, συνε- κεντρώθησαν περι το φέρετρόν της και συνελυπή- θησαν τον υιόν αυτής και τους λοιπούς οικείους, προς ους και ημεις άπευθύνομεν ειλικρινή συλ- λυπητήρια.

ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

ΚΗΠΟΣ ΤΑΞΕΙΜΙΟΥ.—Καθ' εκάστην συναυ- λία. Εις το Ταξείμ-Μπαρ μουσική έκλεκτή. Ποιά πρωτίστης ποιότητος.

Κινηματογράφος δωρεάν.—Καθ' εκάστην, ώραν 10 μ. μ., κινηματογραφικά παραστάσεις έν υπάι- θρω εις τον κήπον Ταξείμιου.

ΚΗΠΟΣ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ.—Κέντρον του άριστοκρατικού κόσμου. Συναυλία καθ' εκάστην υπό πολυμελοϋς έκλεκτής όρχήστρας. Μανδολινάτα κατά Δευτέραν και Πέμπτην. Υπηρεσία άμειμπτός.

Κινηματογράφος Αμφιθεάτρον.—Καθ' εκάστην έν υπαίθρω δύο παραστάσεις έκλεκτών ταινιών έντός του κήπου Μνηματακίων. Άλλαγή του προγράμματος την Παρασκευήν και Δευτέραν.

Κινηματογράφος Κοσμεγράφος.—Πάντοτε έκλεκται αι ταινία του άνακαινισθέντος κινηματο- γράφου τούτου, και διά τούτο είναι πάντοτε κοσμοβριθής.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Αναλαμβάνει πάσαν άγωγήν ένώπιον όλων των Τουρκικών Δικαστηρίων.

Η άμοιβή διά τους άπόρους δεν προ- πληρώνεται.

Γαλατιά, Μουμχανές, Κουτιά χάν, 15-17,

Τα καλλίτερα κρασιά, τα ευγευστότερα ρακιά εις τας άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

έν Γαλατιά, Φερμιντζιλίε, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Με ρώτησες τί μ' έκαμς να τραγουδῶ, να χύνω στους στίχους κάθε μου καύμό, κάθε χαρά μεγάλη, και τα φαρμάκια της ζωής γιατί ζητώ να πίνω και να μεθῶ τον πόνο μου με το τραγούδι πάλι. Α! κάτι, κάτι μέσα μου ψυχομαχεί και λυόγει, κάτι να φύγη έν' έτοιμο και τα φτερούγια άπλώνει.

Μ

Διαβάτης έτυχα στή γῆ και τρέχω να περάσω. Παιδί! το ξεῖρω γλήγορα πολύ, που θα σε χάσω, για τούτο κάποια ένθύμησι κυτάζω να σ' άρτίσω απ' όσους μ' άναψες καύμους στα στήθη καμωμένη, που γύρω σου, τα μάτια μου παντοεινά σαν κλεισω, μια της φτωχής μου της καρδιάς μοσχοβολία να μένη.

Α. Π.

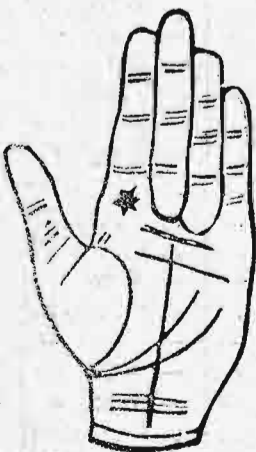
ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

έν Γαλατιά, Σαρόγλου χάν, άριθμ. 6, όπισθεν της Κρεδί Λωναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ύποθέσεως εις όλα τα δικαστήρια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός περι την χειρομαν- τίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' εκάστην εις την κατοικίαν του : Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, όδός Δάλια, Χαϊρλή χάν, άρ. 11. Είσο- δος εκ της δεξιάς θύρας του χα- νίου. Ο έπισιτήμων ούτος διά της χειρομαντικής του δυνάμειος κατορθώνει να εξακριβώση τα παρόντα, να προείδη τα μέλλοντα και να μεταβάλη την τύχην των συμβουλευομένων αυτών. Η χειρομαντία, η άρχαιοτάτη των έπιστημών, επικυρουῖται από την ροήν των αιώνων. Προς διαπίστωση της ικανότητος του ως άνω χειρομάντων, άποταθήτε άπαξ προς αυτόν.

Us Usamière Electrique

Etablissements d'entreprises electro-techniques.

(Λά Λουμιέρ Έλεκτρικ)

Έργοληπτικά Καταστήματα παντοειδοϋς ηλεκτροτεχνικής έγκαταστάσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Τσιτσιγιάν Χάν, άρ. 10-12.

ΑΠΟΘΗΚΗ : Όδός Τελωνείου, άρ. 27.

Μισητόν πρόσωπον.

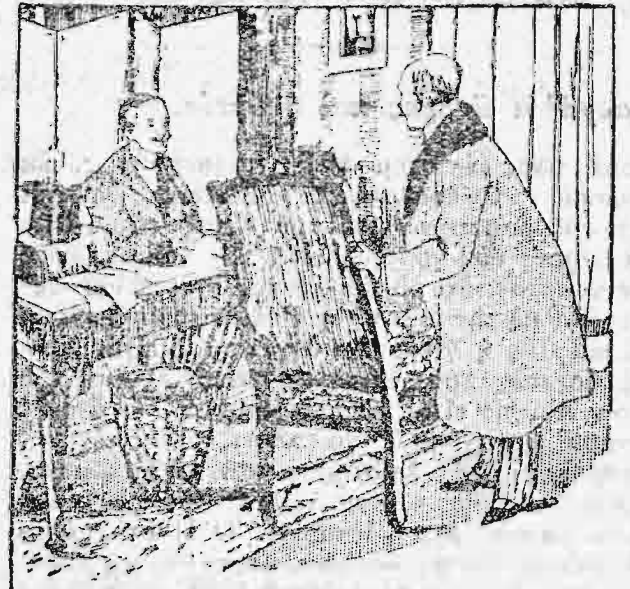
— Πώς; είναι ο κύριος Νίκος ειπές; ελπεί του, πώς δέν ειμαι εδώ. Δέν ξεύρεις, φίλε μου, πόσον μισητόν πρόσωπον είναι για μέ αυτός ο κύριος. Του έζητησα προχθές δανεικές πέντε λίρες.
— Και δέν σου τής έδωκε, βέβαια.
— Τούναντιόν, μου τής έδωκε πολύ προθύμως.

Γνωριμία.

— Σ' αγαπῶ ακόμη ο 'Αλέκος;
— "Όχι, έπαυσε πλέον να μ' αγαπῶ.
— Περίεργον! και αυτός ήτο τρελλός για σένα, πριν σέ γνωρίση.
— Ναί, μά τώρα μέ... παρεγνώρισε.

Πρώτη και τελευταία.

— Μὲ ερωτάτε τήν γνώμην μου ἐπὶ τοῦ ἔρωτος και τοῦ γάμου; Λοιπὸν ὁ ἔρωσ εἶναι ἡ πρώτη βλακεία τοῦ ἀνδρὸς και ὁ γάμος ἡ τελευταία.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΧΑΪΡΙΕ

Αναχώρησις ἐκ

πρωία

εσπέρα

Γαφύρας	6 40	7 20	—	7 45	8 15	8 20	8 30	9 15	10 —	11 15	—	12 —	1 30	2 30	3 —	4 15	—	4 30	4 55	5 05	5 —	5 —	5 40	6 20	6 —	6 25	7 —	7 50	8 —
Χαρὲμ Ἰσκαλοσι	8 10	5 55
Σαλατζίκι	8 —	6 —
Σκουτάρι	7 05	7 35	7 45	..	8 30	8 35	8 45	..	10 15	1 45	..	3 15	4 30	4 30	5 15	6 20	..	6 15	..	7 15	8 —	..
Μπεσίκτας	6 55	—	—	—	—	—	9 10	9 30	—	11 30	—	12 15	—	2 45	—	—	4 20	4 45	5 10	—	—	—	6 30	6 35	—	—	—	—	8 15
Κουσουνητζουκίου	7 15	7 42	8 40	..	9 —	11 40	3 25	4 40	5 25	..	6 25	..	6 25	..	7 25	8 10	..
Ὁρτάκιοι	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Βεηλόρβαη	8 35	8 48	11 48	2 58	..	4 48	5 23	6 45	6 50	..	8 18	..
Τσαγκέλιωι	8 28	8 54	11 54	3 04	..	4 54	5 29	6 57	..	8 25	..
Κουρούτσασμα	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Ἀρναούτκιοι	—	—	—	—	—	—	—	9 47	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Βανίκιοι	8 15	9 01	12 01	5 02	5 02	6 47	8 32
Βεβανίου	9 55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	8 40
Καντιλή	9 08	12 08
Ἀνατόλ Χισόρ	9 15	12 15	2 03
Ρούμαλη Χισόρ	—	—	—	—	—	—	—	10 03	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	8 48
Μπογιατζήκιοι	—	—	—	—	—	—	—	10 10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	8 56
Κάνλιζας	9 23	12 23	1 55	3 38
Ἐμιργιάν	—	—	—	—	—	—	—	10 15	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	..
Στένης	—	—	—	—	—	—	—	10 21	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	..
Τσιμπουκλή	9 31	12 31	1 48
Πασᾶ Μπαχτσέ	9 40	12 40	1 39
Βίικος	9 48	12 48	1 30
Γενήκιοι	—	—	—	10 —	—	—	—	10 27	—	—	1 20	1 09	3 52
Θεραπειών	—	—	—	—	—	—	—	10 37	—	—	—	1 19	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	9 10
Κιρέτις Μπουρνού	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	9 20
Μπουγιούκδαρ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	..
Μεζόρ Μπουρνού	—	—	—	—	—	—	—	10 47	—	—	—	1 29	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	9 30
Ἀνατόλ Καβάν (ἀφ.)	10 53	1 35	4 25	9 37

Αναχώρησις ἐξ

πρωία

εσπέρα

Ἀνατόλ Κ.	7 10
Μεζόρ Μπ.	6 —	..	7 25	8 45
Μπουγιούκ.	6 07	..	7 32	8 52
Κιρέτις Μπ.	7 39
Θεραπειών	6 17	..	7 45	9 02
Γενήκιοι	6 27	..	7 55	7 55	..	7 15	9 12	10 15
Βίικος	6 —	7 45	..	7 30	10 30
Π. Μπαχτσέ	6 08	7 38	10 39
Τσιμπουκλή	6 17	7 47	10 46
Στένης	6 33	8 01	9 18
Κάνλιζας	6 25	7 55	10 53
Ἐμιργιάν	6 40	8 03
Μπουγιατζ.	6 45	8 09	9 26
Χισόρ	6 53	8 10	9 34
Α. Χισόρ	6 33	8 03	11 —
..	6 39	8 10	11 06
..	7 01	8 19	9 42
..	6 47	8 17	8 20	11 13
..	7 10	8 27
..
..	6 55	8 28	..	11 20
..	7 02	8 35	..	11 26
..
..	..	6 45	7 10	..	7 20	7 45	8 43	..	9 —	11 34
..	6 15	—	—	7 25	7 30	..	8 42	9 10
..	6 —	7 —	..	7 45	8 —	..	8 50	8 45	10 30
..	8 —																				